

Tovariš Tito na II. zasedanju Avnoij

Edino partija ni klonila, visoko je razvila zastavo osvobodilnega boja

Naša narodnoosvobodilna borba se mora razdeliti na štiri obdobja svojega razvoja, in sicer:

● prvič — na kapitulacijo Jugoslavije in začetek ljudske vstaje, ki je spočetka dobila obliko ustanavljanja mnogoštevilnih partizanskih odredov za borbo proti okupatorju;

● drugič — preraščanje partizanskih odredov v redne vojaške enote: bataljone, brigade in divizije, ter ustanavljanje Narodnoosvobodilne vojske Jugoslavije;

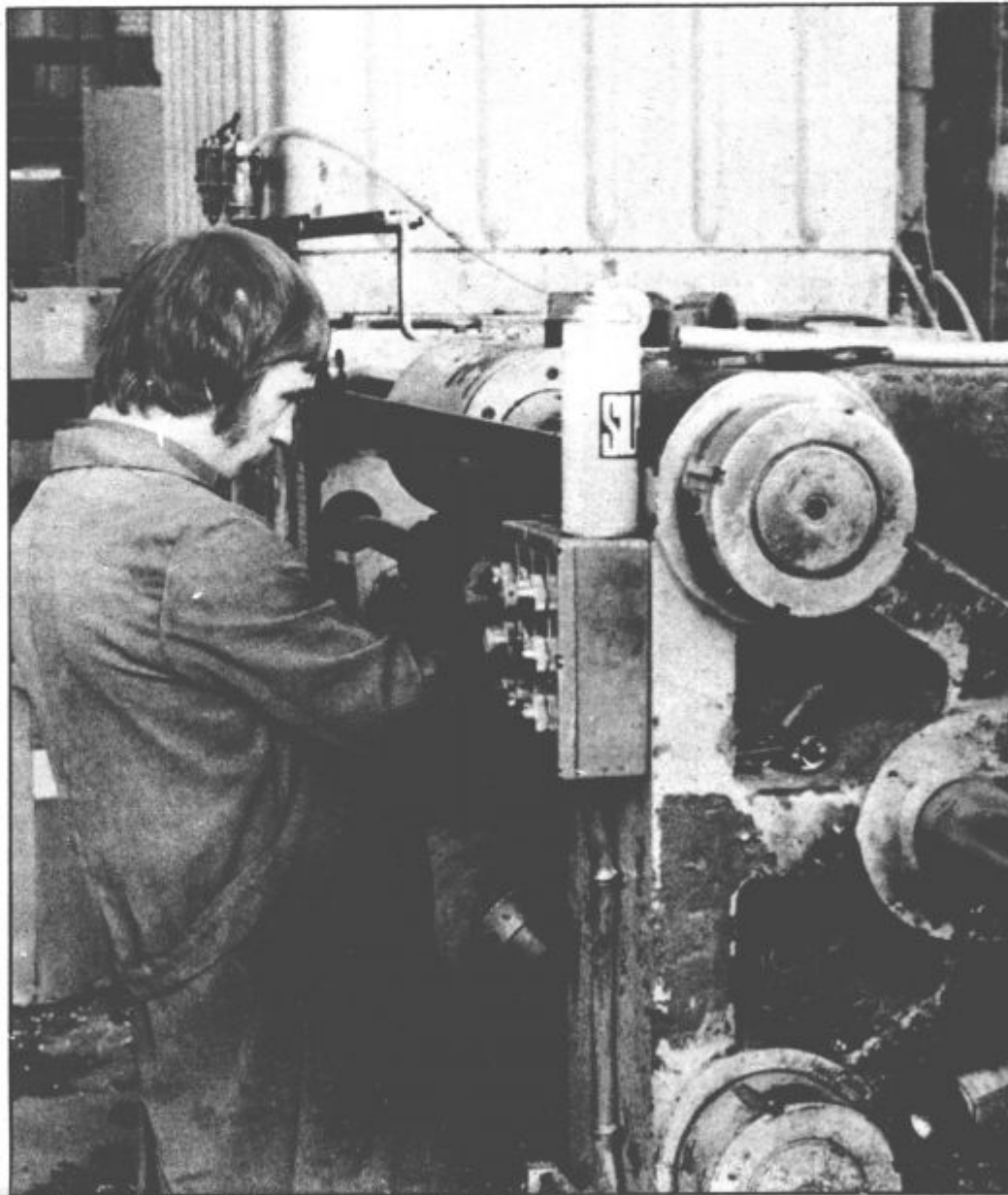
● tretjič — preraščanje narodnoosvobodilnih odborov v pravo ljudsko oblast in formiranje Antifašističnega sveta narodne osvoboditve Jugoslavije;

● četrtič — na obdobje, ki ga preživljamo sedaj, to je preoblikovanje Antifašističnega sveta narodne osvoboditve Jugoslavije iz splošno političnega telesa v najvišje zakonodajno telo in formiranje nacionalnega komiteja osvoboditve Jugoslavije kot začasne ljudske vlade.

Vzroki tako nagle kapitulacije Jugoslavije in zasunjenje naše dežele po nemških, italijanskih, madžarskih in bolgarskih osvajalcih so danes že popolnoma jasni večini našega ljudstva. Dvajsetletno zatiranje narodov Jugoslavije (kakor so Hrvatje, Makedonci, Slovenci in drugi) po peščici velikosrbskih hegemonistov; dalje, nezasišana korupcija vladajočih krogov v državi in njihovo povezovanje z najreakcionarnejšimi krogi v inozemstvu — zlasti z nemškimi in italijanskimi — da bi ostali na oblasti; nato nezasišana izdajstvo in špijonaža v naši vojski, posebno v generalštabu; vse to so bili vzroki katastrofalnega in sramotnega poraza jugoslovanskih armad v vojni.

Ta poraz je imel katastrofalne posledice za narode Jugoslavije. Kralj in vlada sta s skupino ljudi, ki so bili odgovorni za tako usodo naše države, pobegnili v tujino. Jugoslavija je bila razkosana in postala je plen osvajalskih roparjev, kakršnih pomni zgodovina le malo. V državi je zavladal grozen teror, prišlo ni le do uničevanja najnaprednejših ljudi, marveč do uničevanja vsega srbskega prebivalstva po Hrvaškem, Bosni in Hercegovini, Vojvodini, slovenskega prebivalstva na Slovenskem itd. Nemški in italijanski osvajalci so postavili na Hrvaškem krvave ustaške zveri na oblast, v Srbiji pa najogabnejšega izdajalca Nedića, in so z njihovo pomočjo začeli izpeljevati peklenki načrt uničevanja Slovanov na Balkanu.

V tej težki, z vso gotovostjo lahko rečem, najtežji situaciji v zgodovini naših narodov se je v naši državi znašla samo ena organizacija, ki je bila 20 let tako rekoč zunaj zakona, ki so jo preganjali vsi oblastniki v Jugoslaviji in ki je zdaj vse svoje izkušnje in organizacijske zmožnosti, vse svoje preizkušene borbe dala v službo svojemu zaslužnemu ljudstvu. Edino komunistična stranka je dvignila ljudstvo k oboroženi vstaji, edino ona ni klonila, temveč je visoko razvila zastavo osvobodilne borbe, edino ona je do danes v tej borbi skupno s svojim ljudstvom vzdržala.

Rojstni dan Republike

29. novembra bo slavila naša Republika. Socialistična samoupravna nevrščena Jugoslavija. Praznik bo priložnost za oceno prehojene Avnojske poti, za dogovor o uresničevanju razvojne perspektive. Znova bomo govorili o človekovi sreči in znova lahko ugotovili, da je pogoj za človekovo srečo boljše delo in več znanja. Tudi tako bomo uresničevali Avnojevsko izročilo.

Družbeni in gospodarski razvoj, ki ga je dosegla Titova Jugoslavija po II. zasedanju Avnoja je velik in nesporen, kot je velik in nesporen

ugled Titove Jugoslavije v svetu. Tito je ustanovil in zgradil novo Jugoslavijo. Vse njegove življenje in delo sta najlepši, najmočnejši in trajen spomin na tega velikana naše revolucije. Tito, to je Jugoslavija, to je delavsko samoupravljanje, to je nevrščena. Tito je simbol vsega lepega in željenega.

Za nami je veliko delo, pred nami pa zahtevne naloge ob jasni perspektivi. Zato bo bližnji praznik — rojstni dan Republike resnično samo kratek predah v naših prizadevanjih za gospodarsko stabilizacijo, nova priložnost za manife-

stacijo ustvarjalne moči Jugoslovancev na vseh področjih družbenega, gospodarskega in političnega življenja, čas za dogovor za kritično spopadanje s slabostmi ter za stvarno in optimistično načrtovanje razvoja, za kar so največje jamstvo naši delovni ljudje.

Letošnji rojstni dan naše Republike mora izzveneti v dogovoru, da bomo vsak po svojih močeh, vednjo in znanju prizadevno hodili po Avnojevski poti in nadaljevali delo generacij, ki so začele kovati novo Jugoslavijo.

Titova Mitrovica Titov Drvar

Družina mest, ki so poimenovala po tovarišu Titu, se je te dni povečala za dva nova člana.

V ponedeljek, 23. novembra so mesto rudarjev in kovinarjev, Kosovsko Mitrovico, na svečani seji občinske skupščine in izvršilnih organov družbenopolitičnih organizacij preimenovali v Titovo Mitrovico. Preimenovalje je bilo opravljeno na dan, ko je bila pred 37. leti osvobojena Mitrovica. S poimenovanjem mesta po tovarišu Titu so pred njegovimi 53.000 prebivalci še večje in obvezujoče naloge prihodnjega razvoja. Poimenovanje pa je tudi priznanje mestu svetlih revolucionarnih tradicij, saj je bila Mitrovica v obdobju med obema vojnima središče revolucionarnega gibanja, med narodnoosvobodilno borbo in socialistično revolucijo pa središče oboroženega odpora.

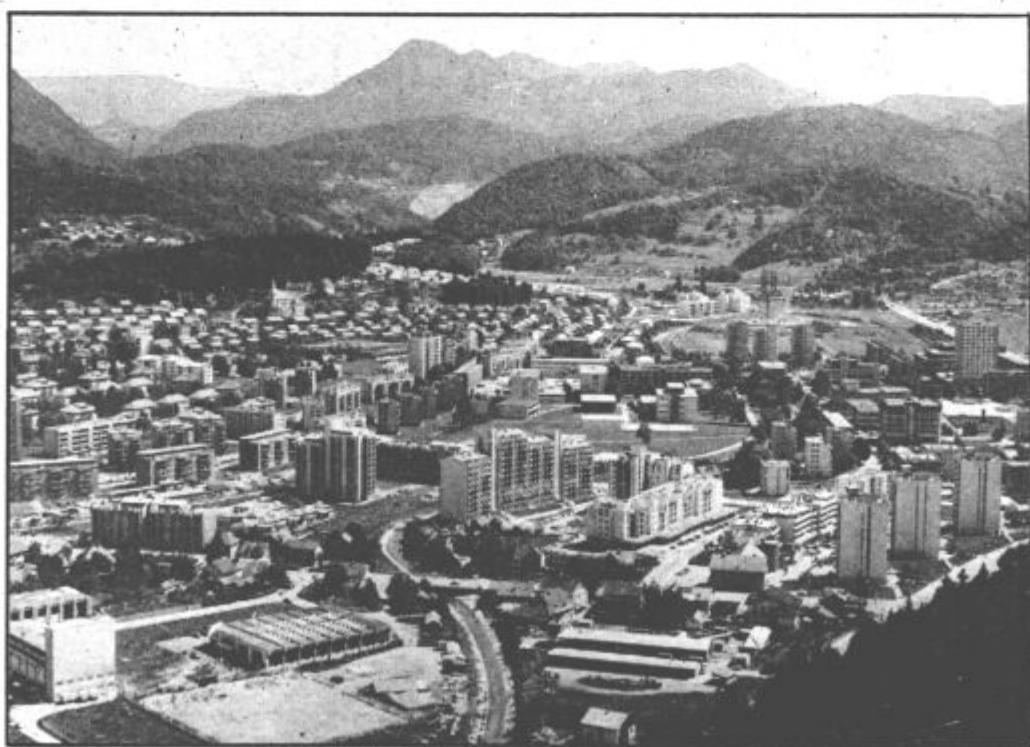
V torek, 24. novembra pa so na svečani seji skupščine občine Drvar, ob dnevu socialistične republike Bosne in Hercegovine ter ob bližnjem prazniku republike, tudi uradno preimenovali Drvar, mesto heroj, v Titov Drvar. Slavja ob preimenovanju Drvarja v Titov Drvar so se udeležile tudi delegacije Titovih mest, ob tej priložnosti pa so slavili nove delovne zmage.

Naročnikom in bralcem
Našega časa!

Naslednja, to je 49.
številka bo izšla v četrtek,
10. decembra!

Uredništvo in uprava

**Za 29. november
rojstni dan
nove
samoupravne
socialistične
Jugoslavije
iskreno čestitamo
vsem delovnim
ljudem
in občanom!**

**Skupščina občine Velenje
Izvršni svet skupščine
občine Velenje**

**Občinska konferenca
SZDL Velenje**

**Občinska konferenca
ZKS Velenje**

Občinski svet ZSS Velenje

**Občinski odbor ZZB
NOV Velenje**

**Občinska konferenca
ZSMS Velenje**

**Občinska konferenca
ZRVS Velenje**

Občinski svet ZSS Velenje

O pripravah na občne zборе

Člani občinskega sveta zveze sindikatov Slovenije Velenje so na seji prejšnji teden med drugim sprejeli sklep o pripravah in izvedbi občinskih zborov osnovnih organizacij zveze sindikatov in konstitutivnih sej sindikalnih konferenc v tozid, konferenc osnovnih organizacij zveze sindikatov v delovnih organizacijah, koordinacijskih odborov sindikata v sozdih in volilne seje občinskega sveta v letu 1982. Določili so tudi konkretne rokovnik, do kdaj morajo biti opravljene posamezne naloge in zadolžili člane občinskega sveta in organov pri občinskem svetu za sodelovanje pri pripravah in izvedbi občinskih zborov.

Občne zборе morajo osnovne organizacije opraviti do konca februarja prihodnje leto, do konca marca pa se morajo izvršiti konstitutivne seje konferenc in koordinacijskih odborov. V tem času pa bodo člani predsedstva občinskega sveta zveze sindikatov sprejeli tudi sklep o sklicu volilne seje občinskega sveta, ki naj bi bila v mesecu aprilu.

Na seji so člani sveta poudarili, da morajo osnovne organizacije, konference in koordinacijski odbori v pripravah na občne zборе, in konstitutivne seje posebno pozornost nameniti

zlasti oceni delovanja v preteklem dvehletnem obdobju, organizacijsko kadrovskim pripravam in pripravi programske usmeritve za naslednje obdobje. Ocena delovanja dosedanjega dvehletnega obdobja mora zajeti uresničevanje sprejetega delovnega programa, učinkovitost osnovne organizacije pri uresničevanju interesov članstva, kako je potekalo uresničevanje gospodarske stabilizacije in resolucije 3. kongresa samoupravljalcev Jugoslavije, delitev po delu in rezultatih dela. Nadalje mora ocena vsebovati tudi odgovor, kako so uresničevale osnovne organizacije naloge na področju kulture, izobraževanja, obveščanja, ljudske obrambe in družbene samozaščite itd. Evidentiranje novih članov za izvršne odbore osnovnih organizacij in delegatov v konference ali koordinacijske odbore mora temeljiti na podlagi ocene organizacijsko kadrovske usposobljenosti. Programska usmeritev za naslednje obdobje pa mora izhajati iz ocene o dosedanjem delovanju. V delovnem programu pa morajo biti seveda konkretno določene posamezne aktivnosti, kot so uresničevanje gospodarske stabilizacije, vloga sindikata v sprejemanju planskih dokumentov in vse tiste naloge, katere so sindikati opravljali že doslej.

Izvršni svet SO Velenje

Zazidalni načrt Šoštanja

V sredo, 18. novembra, so se stali člani izvršnega sveta skupščine občine Velenje na 153. seji. Največ pozornosti so namenili vprašanju javne razgrnitve zazidalnega načrta mesta Šoštanja. Zazidalni načrt in predloge zanj, je izdelal Zavod za urbanizem Velenje, o njem pa je podrobneje spregovorila Tatjana Šmid. Med drugim je povedala, da zazidalni načrt, ki bo nekaj časa tudi na vpogled za javnost, nazorno prikazuje, kako se bo v bodoče širilo mestno središče Šoštanja. Kaj je predvideno za rušenje in kje se bo lahko na novo gradilo. Pri tem je razpravljalec zanimalo: kako bo s prometnico, ki pelje skozi središče mesta, z osnovno šolo ter z nadomestili stanovanj za stanovalce, katerih stanovanja bodo po zazidalnem načrtu porušili. Da bi ta in še druga odprta vprašanja čimprej rešili, so člani izvršnega sveta menili, da mora o njih razpravljati svet krajevne skupnosti Šoštanja.

Veliko besed so člani namenili obravnavi dopolnjene analize prostih površin za gradnjo stanovanjskih objektov na območju mesta Titovega Velenja pa tudi okolice. Gre predvsem za široko akcijo, kako kar najbolje izkoristiti vse možnosti za gradnjo stanovanj na prostih ali delno prostih površinah. Prav tako je potrebno proučiti morebitno nadzidavo na že obstoječih stanovanjskih hišah. Povedano je še bilo, da bi s tako rešitvijo, ob sedanjem pomanjkanju stanovanjskih površin, pridobili v Titovem Velenju kar 250 do 300 stanovanj.

V nadaljevanju seje so člani izvršnega sveta SO Velenje med drugim spregovorili še o predlogu družbenega dogovora in pospeševanja razvoja drobnega gospodarstva Slovenije ter o predlogu odloka o organizaciji in načinu ugotavljanja vrednosti stanovanj in stanovanjskih hiš v lastni občani.

B. M.

Titovo Velenje

Seminar za vodstva OZPM

Občinski zvezi prijateljev mladine Velenje in Mozirje ter občinska konferenca SZDL Velenje so pripravile preteklo soboto razširjeni seminar za vodstva občinskih zvez Prijateljev mladine. Na seminarju so spregovorili o aktualnih vprašanjih socialistične vzgoje mladih, vlogi in nalogah občinskih zvez prijateljev mladine ter društev prijateljev mladine v skrbi za otroka in družino. Spregovorili pa so tudi o organizacijskih in vsebinskih nalogah ob ustanavljanju društev prijateljev mladine v krajevnih skupnostih, programiranju dela društev prijateljev mladine za prihodnje leto ter novih nalogah v družbeni skrbi za otroka in družino.

M. Z.

Pohod po poteh štirinajste divizije

Preizkusili znanja

V počastitev dneva republike je organizirala osnovna organizacija sindikata Postaje milice Velenje v sodelovanju z ostalimi družbenopolitičnimi organizacijami preteklo soboto že četrti tradicionalni pohod po poteh štirinajste divizije. Na ta način obujajo spomin na težke boje štirinajste na našem območju, preizkušajo pa tudi svoje znanje s področja obrambne pripravljenosti.

Letošnjega patrolnega pohoda se je udeležilo 14 ekip postaj milice s območja celjske uprave za notranje zadeve, sodelovale pa so tudi nekatere druge ekipe. Da bi imele vse ekipe kar najbolj izenačene pogoje tekmovanja, so se letos odločili za start v celjski občini. Vse ekipe so se zbrale na Dobrni, od koder so krenile proti Paškemu Kozjaku in lovski koči na Lokah, kjer je bil cilj. Med potjo so morali opraviti številne nalo-

Večina udeležencev je naloge dobro opravila

ge. Med drugim so člani posameznih ekip streljali, preizkušali znanje prve pomoči in topografskih znakov, premagovali pa so morali še številne druge ovire. Najhitreje je prišla na cilj prva ekipa velenjske postaje milice. Ta ekipa je tudi naloge dobro opravila in se

tako uvrstila na prvo mesto. Drugo mesto je zasedla druga ekipa Postaje milice Velenje, tretje pa ekipa zveze rezervnih vojaških starešin. Sledile so ekipa občinskega štaba TO, Postaje milice Šmarje, Postaje milice Šentjur, Prometne milice Celje, občinske konfe-

rence ZSMS Velenje, doma SLO Velenje itd.

Ob koncu lahko zapišemo, da so prav vse ekipe pokazale precej znanja s področja obrambne pripravljenosti, saj jih je večina naloge uspešno opravila.

M. Z.

Osnovna šola Gustav Šilih

KUD Franjo Mlinšek

V četrtek smo se zbrali na proslavi našega kulturno umetniškega društva. Prisluhnili smo recitacijam in skladbici, ki so jih izvajali nekateri naši sošolci in sošolke. Na proslavi pa smo tudi poimenovali naše društvo po pokojnemu učitelju Franju Mlinšku.

Franjo Mlinšek je bil dolgo let učitelj v Velenju. Zato se ga tudi naše tovarišice še spominjajo. Nekateri je tudi učil. Tovarišica Podlesnikova in tovarišica Groznikova sta nam o njem pripovedovali veliko lepega.

Franjo Mlinšek je prvi pomislil o potrebi knjižnice v Velenju. Začel je zbirati knjige. Kcr ni imel denarja, da bi knjige kupoval, je z ženo hodil od družine do družine in zbiral knjige! Ponekod so ga

ozmerjali, a to ga ni ustavilo. Tako je imela knjižnica že kar precej knjig. Tudi kasneje je širil knjige med ljudi. Veliko let je bil poverjenik Prešernove družbe. Vedel je, da je knjige tisto bogastvo, ko ohranja kulturno dediščino slovenskega naroda. Ljubil je tudi naravo. Svojim učencem jo je opisoval z najlepšimi besedami. Učiteljeval je v času težkih preizkušenj. Vendar je ostal zvest svojemu narodu.

Ponosni smo, da se naše kulturno umetniško društvo imenuje po Franju Mlinšku, ki je vzgajal in učil mnogo rodov našega kraja v ljubezni do knjige.

Marjetka Savor, 5. a
OŠ Gustav Šilih
Titovo Velenje

Proslave so se udeležili tudi svojci Franja Mlinška in drugi gostje

Seje skupščine

Načrti za leto 1982

Prihodnji teden se bo izvršilo več sej skupščin samoupravnih interesnih skupnosti. Predvidena pa je tudi seja zbora združenega dela skupščine občine Velenje s skupščinama občinske izobraževalne skupnosti ter občinske zdravstvene skupnosti.

V torek ob 16. uri bo seja skupščine občinske kulturne skupnosti v sredo ob 17. uri seja občinske skupnosti otroškega varstva, v četrtek pa bo ob 7. uri najprej skupna seja zbora združenega dela skupščine občine Velenje in skupščine občinske izobraževalne skupnosti, nato pa skupna seja zbora združenega dela skupščine občine ter občinske zdravstvene skupnosti. Ob 9. uri istega dne pa bo seja skupščine občinske izobraževalne skupnosti.

Na sejah skupščin omenjenih samoupravnih interesnih skupnosti bodo spregovorili o uresničevanju letošnjih programov, sprejemali bodo načrte za prihodnje leto ter predlog samoupravnega sporazuma o medsebojnih pravicah in odgovornostih med samoupravnimi interesnimi skupnostmi družbenih dejavnosti in delovno skupnostjo skupnih služb.

Na skupnem zasedanju zbora združenega dela in občinske izobraževalne skupnosti pa bodo spregovorili o problematiki usmerjenega izobraževanja v občini Velenje ter nalogah, ki

bi jih bilo potrebno v prihodnjem obdobju uresničiti. Nezažadovoljiv položaj občinske zdravstvene skupnosti pa bo tema, o kateri bodo spregovorili delegati zbora združenega dela in skupščine občinske zdravstvene skupnosti. V nadaljevanju seje pa bodo delegati zbora združenega dela obravnavali še poročilo o problemih politike zaposlovanja, spregovorili bodo o komunalno stanovanjski izgradnji, razvoju Topolšice in rekreacijsko turističnega centra Golte. Obravnavali pa bodo še nekatere druge pomembne točke dnevnega reda.

V ponedeljek je bila volilna konferenca osnovne organizacije ZK krajevne skupnosti Škale Hrastovec. Na seji so med drugim ocenili dosedanje delo in opozorili na nekatere še nerazrešena vprašanja. V tem kraju je kar 51 komunistov, v osnovno organizacijo je vključenih 17, ostali pa delajo po delovnih organizacijah. Člani osnovne organizacije ZK Škale-Hrastovec so na ponedeljkovi seji ugotavljali, da se komu-

Partizanske bolnišnice Celje

Spominsko obeležje po 35 letih

Sredi mogočnih gozdov Planine nad Ljubnim ob Savinji je med vojno delovala Slovenska vojaška partizanska bolnica Celje. Organizacijsko je bila ta bolnišnica osrednja ustanova na Štajerskem, ki je povezovala tudi ostale sorodne objekte v moziški občini in izven nje. Junaska osebje bolnišnice je med vojno poskrbelo za številne ranjene in bolne borce štajerskih partizanskih enot in še posebej 14. divizije ob njenem prihodu na to področje. Opravila je nedvomno izjemno poslanstvo.

Res je, da jo je sovražnik proti koncu vojne odkril, borci pa danes vseeno pravijo, da je to vsekakor najbolj konspirirana bolnišnica daleč naokoli. Ostala je namreč skrita celih 35 let, po vojni seveda. Želje, da bi postavili vsaj spominsko obeležje, so sicer stare že nekaj let, pravo delo pa se je pravzaprav pričelo šele letos. Preživeli ranjeni in člani osebja so izvozili 12-članski odbor za obnovo bolnišnice, ki je v tem letu krepko poprijel za delo.

Borci so sami pričeli z odkopi, uredili so poti in akcijo tudi širše zastavili. Gradbeni odbor ima sedež pri krajevnem borčevskem združenju na Ljubnem, pri delu pa pridno pomagajo tudi borci iz velenjske občine in od drugod. Brez sredstev seveda ne bo šlo in zbiranje

je v polnem razmahu. Za gradnjo potreben les je prispevala temeljna organizacija nazarskega gozdnega gospodarstva Gozdarstvo Luče, načrte je brezplačno pripravil Dane Jagrič, drugi pa bodo po svojih močeh prispevali sredstva.

Z udarniškim delom so borci doslej uredili prostor, obeležili temelje vseh objektov in napravili steze med njimi. Operacijsko sobo bodo v celoti obnovili in obeležili vse ostale objekte. Padlim in umrlim bi radi postavili spominsko obeležje, ki ga doslej niso bili deležni in uredili pokopališče za vse, ki so na tem mestu pokopani. Z dokončno obnovo bo tako nastal majhen spominski park, ki ga bolnišnica in borci vsekakor zaslužijo.

Večino potrebnih del bodo opravili pozimi v dolini in spomladi objekte postavili. Prvi del obnove želijo zaključiti do tradicionalnega pohoda, ki ga do mesta klnje je bolnišnica delovala, vsako leto pripravljajo ljubenski in ostali planinci. Prihodnje leto bo pohod 16. maja in takrat se bodo ob nekdanji bolnišnici zbrali vsi še živeči ranjeni in člani osebja.

Čaka jih torej veliko dela. Borcem volje in moči ne manjka, računajo pa seveda tudi na pomoč mladine in drugih dejavnikov.

Volilna konferenca

nisti, ki so vključeni v osnovne organizacije v delovnih organizacijah, mnogo premalo vključujejo v delo krajevne skupnosti in jih v kraju pravzaprav sploh ni čutili. Sicer pa so na ponedeljkovi seji menili, da je osnovna organizacija ZK v tem kraju svoje naloge v preteklem mandatnem obdobju dokaj uspešno opravljala. Še premalo pa je bilo narejenega, da bi bolje in uspešneje zaživelo delo mladinske organizacije, ki je v

zadnjem času v kraju močno zamrlo. Na volilni konferenci so med drugim ugotavljali, da bi bilo potrebno nuditi mladim mentorstvom. To bodo v prihodnjem mandatnem obdobju tudi storili in sicer v sodelovanju s krajevnimi konferencami SZDL.

Razrešili so sekretariat osnovne organizacije ter imenovali novega. Za sekretarja so izvolili Olgo Mravljak, za namestnika pa Ivana Cerkovnika.

M. Z.

Pogovor s predsednikom skupščine občine Velenje, Franjom Korunom

Pogovor s predsednikom skupščine občine Velenje, Franjom Korunom

Interes delavcev in občanov za delo v institucijah delegatskega sistema je toliko večji, kolikor bolj podrobno so opredeljeni cilji in nameni odločanja

Predsedniku skupščine občine Velenje, Franju Korunu je uredništvo Našega časa zastavilo več vprašanj v zvezi z uresničevanjem delegatskih razmerij in prihodnjim razvojem občine Velenje.

NAŠ ČAS: Smo sredi priprav na skupščinske volitve 1982. Ugotavljam opravljeno delo v zadnjem štiriletnem mandatnem obdobju. Kako ocenjujete delo zborov občinske skupščine in drugih institucij političnega sistema (skupščin samoupravnih interesnih skupnosti in krajevnih skupnosti)?

Franjo Korun: Delegatske skupščine so opravile veliko delo. Potrebni so bili stalni napori za sprejemanje najoptimalnejših rešitev, posebej še v sedanjem stabilizacijskem obdobju. Zbori občinske skupščine, delegati, pa tudi skupščine samoupravnih interesnih skupnosti in krajevnih skupnosti, morajo biti tako rekoč nenehno aktivni ter kar najbolj odgovorno razmišljati in odločati.

Prepričan sem, da je občinska skupščina z izvršnim svetom uspešno reševala zastavljene naloge. Dnevni redi se skupščine postajajo v zadnjem času resnično vse bolj aktualni. Na dnevne rede se prihajajo različna vprašanja s posameznih področij, zato tudi odločitev za ločene seje zborov. Družbenopolitični zbor je v zadnjem času, zlasti v zadnjih dveh letih, našel pravo vsebino dela, tako, kot smo jo pričakovali. Delegati tega zbora prihajajo na seje s stališči družbenopolitičnih organizacij, da bi se zlasti še z delegati zbora združenega dela uspešno vključevali v razreševanje vseh vprašanj, ki so pred občinsko skupščino.

Vsi temeljni subjekti v občini so si prizadevali, da so uveljavljene v delu izvršnega sveta nekatere pomembne novosti, zlasti še v zvezi z razmišljanji pri pripravi gradiv in predlogov odločitev za skupščino občine. Takšno prakso bo treba v bodoče krepiti. Uveljavljati pa bo treba tudi nekatere nove mehanizme širšega demokratičnega odločanja, pri čemer mislim na družbene svete pri skupščini občine in na komiteje izvršnega sveta, ki so že ustanovljeni oziroma jih še bomo ustanovili!

Delo samoupravnih interesnih skupnosti je uspešnejše na tistih področjih, kjer so interesi delovnih ljudi in občanov oziroma delegatov resnično jasni, kjer delegati vedo, katere so naloge samoupravne interesne skupnosti.

V nekaterih samoupravnih interesnih skupnostih, v mislih imam tiste, pri katerih končni interes delavca ni neposredno zaznaven, pa z delegatskim delom in odločanjem nismo zadovoljni. Seje teh skupščin večkrat niso sklepčne, delo samoupravnih interesnih skupnosti pa v celoti še ni zaživelo. Občinska skupščina si prizadeva, da bi bili omenjeni interesi kar najbolj opredeljeni. Zato je že

bila dana pobuda za združitve treh samoupravnih interesnih skupnosti (samoupravne interesne komunalne skupnosti, stavbnozemljiške skupnosti in samoupravne interesne stanovanjske skupnosti). Ne zato, da bi razvrednotili delegatsko odločanje, ki ga je treba krepiti, pač pa da bi bolj izpostavili interese, ki morajo biti znani vsem delovnim ljudem in občanom.

NAŠ ČAS: Katere slabosti so v občini Velenje v zadnjih štirih letih še posebej izstopale pri uresničevanju delegatskih razmerij?

Franjo Korun: Nekatere sem že omenil. Poudaril bi, da je interes delavcev in občanov za delo v institucijah delegatskega sistema toliko večji, kolikor bolj podrobno so opredeljeni cilji in nameni odločanja. Če pa to ni slučaj, pa delo zmeraj ni najbolj uspešno.

NAŠ ČAS: Velikokrat govorimo o temeljnem vplivu temeljnih samoupravnih celic naše družbe — temeljnih organizacij združenega dela in krajevnih skupnosti na delo zborov občinske skupščine. Kakšna so bila prizadevanja, da bi bil ta vpliv večji?

Franjo Korun: Ugotavljam, da se vpliv temeljnih samoupravnih celic naše družbe, torej temeljnih organizacij združenega dela in krajevnih skupnosti, na delo občinske skupščine vse bolj uveljavlja. Brez delegatov zbora združenega dela si ni mogoče zamišljati razmišljanje, gospodarjenje in načrtovanje razvoja tudi vseh drugih okoliš v občini. Zbor združenega dela postaja vse bolj zbor delegatov, ki ustvarjajo dohodek. To spoznanje je čedalje bolj prisotno. Sicer so vse pogostejša usklajevanja mnenj in stališč med zbori občinske skupščine, to je med zborom združenega dela, zborom krajevnih skupnosti in družbenopolitičnim zborom. Takšno prakso prenašamo tudi v delo tako imenovanega četrtega zbora občinske skupščine...

NAŠ ČAS: Se strinjate z ugotovitvijo, da delo četrtega zbora skupščine občine praznaprav v popolnosti še ni zaživelo. Kje so vzroki?

Franjo Korun: Odločili smo se, da bomo odšel v večji meri vključevali v razreševanje oziroma razčiščevanje posameznih vprašanj v občini ob zboru združenega dela občinske skupščine tudi skupščine nekaterih samoupravnih interesnih skupnosti, kot občinske izobraževalne skupnosti, občinske zdravstvene skupnosti, občinske skupnosti za zaposlovanje.

Malce težje je s takšnim usklajenim delovanjem s skupščinami samoupravnih interesnih skupnosti materialne proizvodnje, kjer — vsaj za zdaj — ni pobud za skupno razreševanje najpomembnejših vprašanj in nalog, ki so pogojeni z življenjem in delom naših delovnih ljudi in občanov. Mislim, da pogojuje takšno naravnost

praksa zaprtosti posameznih samoupravnih interesnih skupnosti in nepripravljenosti za skupno razreševanje nalog, pa tudi za celovito razmišljanje in odločanje.

«Odpiranje» problemov in sprejemanje najpomembnejših odločitev bomo torej v prihodnje uveljavljali s skupnimi zasedanji občinske skupščine in skupščin samoupravnih interesnih skupnosti. V takšno usmeritev nas sili prav gotovo tudi položaj občine. Optimalno razreševanje problemov bo mogoče tako doseči s kar najtesnejšim sodelovanjem občinske skupščine, izvršnega sveta, skupščin samoupravnih interesnih skupnosti, družbenopolitičnih organizacij in vseh, ki bodo pripravljani v teh prizadevanjih sodelovati.

NAŠ ČAS: Velikokrat je slišati mnenje, da prihajajo delegati na

takšna stališča preveč »naročena«! Alternative, ki so prisotne v delu delavskih svetov, bo treba uveljaviti tudi v delu občinske skupščine in skupščin samoupravnih interesnih skupnosti, in to predvsem alternative, ki bodo v tem gospodarskem trenutku zagotavljale najboljše rešitve.

Dejstvo pa je, da so delegati oziroma delegacije za zbor krajevnih skupnosti bolj povezane z okoljem, ki jih je izvolilo. Poznajo problematiko in naloge, pa tudi delegatska vprašanja so v zboru krajevnih skupnosti pogostejša. Tako bi moralo biti v prihodnje tudi v zboru združenega dela občinske skupščine, prav tako pa tudi v skupščinah samoupravnih interesnih skupnosti.

V prihodnje bi morali biti delegati deležni še večje pomoči subjektivnih sil, zlasti še

zacije združenega dela, tudi drobno gospodarstvo, kmetijstvo, turizem, gostinstvo itd.

Smo v času, ko se po vsej Sloveniji vprašujemo, kako usmeriti nekatere gospodarske tokove za nujno prestrukturiranje gospodarstva. To je gotovo osnovna naloga tudi v občini Velenje. To istočasno ne pomeni, da ne bomo v obdobju 1981—1985 modernizirali obstoječi gospodarski potencial (predvsem TGO Gorenje). Seveda pa bomo vse več zahtevali od delovnih organizacij, ki so se uveljavile v zadnjih letih in ki smo jim naložili pomembne naloge tudi z občinskimi razvojnim načrtom. Pri tem mislim še posebej na program prehrane Rudarskega šolskega centra, razvoj program Dowty v okviru Elektrostrojne opreme, pa na razvoj programa plastike v okviru Veplasa in na nujno preusmeritev proizvodnje v Tovarni usnja Šoštanj. V srednjeročnem obdobju 1981—1985 moramo do maksimuma izkoristiti obstoječe programske usmeritve, hkrati pa z večjim angažiranjem kapitala in znanja uveljaviti resnično dohodkovno intenzivnejšo gospodarsko naravnost v občini.

Usmeritve, pogojene z intenzivnim zaposlovanjem, začenjajo kazati posledice v vsej celovitosti. Zahtevajo pospešitev komunalne, stanovanjske in druge izgradnje ter zagotavljanje drugih potreb za življenje občanov. Ob tem pa bomo, razumljivo, potrebna v mnogočemu tudi odrekovanja, če želimo v občini uveljaviti nove, kvalitetnejše programe. Z intenzivnim zaposlovanjem smo prenehali. To odločitev smo zapisali tudi v občinsko resolucijo 1981—1985. Izobraževati oziroma pridobiti moramo take kadre, ki naj bi z novimi programi zagotovili novo razvojno kvaliteto. Pri tem mislim na že zastavljene programe v TGO Gorenje (robotika in računalništvo, ki je osnovna naloga celotne delegatske strukture v tem srednjeročnem obdobju), pa še na nekatere druge programe, ki sem jih že omenil malo prej. Takšno spoznanje vse bolj prodira v zavest delavcev. Gotovo je, da bomo morali podrediti vse interese za zagotovitev nadaljnega razvoja, tudi z odrekanjem, če bo potrebno. Vendar pa bomo morali biti pri teh odrekanih previdni, saj odrekanje za vsako ceno, denimo v kulturi, telesni kulturi in dejavnostih, ki dajejo mestu in občini utrip, gotovo ne pride v poštev. Le s celovitim razvojem osebnosti bomo dosegli zastavljene razvojne cilje, bomo zagotovili prestrukturiranje našega dela. Se pravi, da bomo morali biti resnično tenkočutni pri odločanju o razvojnih usmeritvah, prestrukturiranju in zagotavljanju pogojev za delo in življenje naših delovnih ljudi in občanov.

Cilji in naloge za novo srednjeročno obdobje so jasno opredeljeni in tudi dogovorjeni. Delegati občinske skupščine in tudi delavci pa bodo morali biti v prihodnje zahtevnejši in odločnejši do vseh tistih gospodarskih subjektov v občini, ki se, po splošnih ugotovitvah, še prepočasno razvijajo. Vse gospo-

darske možnosti občine moramo maksimalno izkoristiti, tudi zato, da bomo lahko v delovni proces, v delo in razmišljanje, vnašali vsa nova spoznanja in nove tehnologije.

NAŠ ČAS: Stabilizacijska prizadevanja in še večje vključevanje v mednarodno delitev dela terjajo pospešeno prestrukturiranje gospodarstva. To nedvomno velja tudi za občino Velenje. Zato gotovo niso zadosti samo razmišljanja in načrti za razvoj do leta 1985, pač pa tudi za daljše obdobje. Ali je takšno spoznanje že prodrla v zavest vseh delovnih ljudi in občanov? Kakšna je, po vašem mnenju, dolgoročna vizija razvoja Šaleške doline?

Franjo Korun: Leto 2000 že ni več tako daleč. Prihajamo v obdobje, ko bo energetski del vse bolj vprašljiv. Zmanjkalo bo premoga. Zato bo treba krepiti usmeritev Rudarsko elektroenergetskega kombinata v načrtni razvoj sporednih dejavnosti, predvsem delovni organizacij Plastika, Elektrostrojna oprema, Elektrofiltrski elementi razvijati pa bo treba tudi temeljne organizacije združenega dela materialne proizvodnje Rudarskega šolskega centra. Intenzivirati bo treba vlaganja ter v še večji meri uveljaviti raziskave tržišča, nastop na tržišču ter še nekatere druge funkcije organizacij združenega dela kot subjektov, ki se morajo preizkušati na tržišču kot dobri gospodarji in si ustvarjati možnosti za nadaljnji razvoj.

Mislim, da bi morali v občinski skupščini, pa tudi v družbenih svetih, večkrat go-drobneje ocenjevati gospodarski položaj občine, predvsem z namenom, da bi bila razvojna in izvozna bremena sorazmerno porazdeljena na vse gospodarske subjekte v občini. Tako bi izkoristili prednost, ki jih ima gospodarstvo Šaleške doline in ustvarili možnosti za nadaljnji, dohodkovno zanimivejši in trdnější razvoj občine. Z drugimi besedami povedano, v občini moramo vpeljati takšne programe, ki bodo zaposlovali izključno kvalificirane delavce oziroma delavce z visoko strokovno izobrazbo. To nalogo moramo začeti uresničevati takoj.

Vizijo nadaljnega razvoja Šaleške doline si zamišljam tako, da bodo delavci v bližnji prihodnosti delali s takšnimi tehnologijami in proizvajali takšne izdelke, ki jih bo mogoče prodajati in se z njimi uveljavljati ne samo doma, temveč tudi v svetu. Ob tem pa seveda ne smemo pozabiti tudi na organiziranost, ki je zraven nenehnega izpopolnjevanja tehnologije in izboljševanja dela tudi potrebna za prodornejši nastop na tržišču, in to z združevanjem dela in sredstev, z večjim izkoriščanjem znanja, s pronicljivostjo, uspešnostjo in poslovnostjo. Premalo je imeti samo sodobno tehnologijo, ne da bi bile istočasno razvite tudi vse druge funkcije, ki so potrebne za celovito obvladovanje ustvarjanja.

seje skupščin samo zato, da potrjujejo rešitve, ki so že vnaprej ponujene in da imajo malo možnosti, da bi predlagane rešitve spreminjali oziroma to zaradi pasivnosti niti ne poskušajo?

Franjo Korun: Prizadevati si bomo morali, da bodo delegatom ponujeni variantni predlogi, da bodo dane delegatom resnične možnosti za najoptimalnejše odločanje. Za zdaj pa praksa variantnih predlogov, podkrepitvenih z alternativami, še ni dovolj prisotna v delu občinske skupščine in skupščin samoupravnih interesnih skupnosti.

NAŠ ČAS: Kakšna je, gledana skozi delo zborov občinske skupščine, povezanost delegatov z bazo, z delovnimi ljudmi in občanmi?

Franjo Korun: Povezanost delegatov z bazo še ni zadovoljiva. Pri svojem delu še zmeraj premalo upoštevajo stališča in sklepe samoupravnih organov oziroma sredin, iz katerih izhajajo. Srečujemo pa se tudi s prakso, ko prihajajo na seje delegati s stališči strokovnih služb in seveda zato usklajevanje mnenj in stališč dosti težje, posebej še zaradi tega, ker je mogoče ugotavljati, da so večkrat

socialistične zveze in zveze sindikatov. Pogrešamo zlasti še aktivnejšo vlogo organizacij zveze sindikatov pri spodbujanju dela delegacij in delegatov zbora združenega dela. V temeljnih in drugih organizacijah združenega dela bi se morale delegacije in delegati kar najbolj neposredno vključevati v delo samoupravnih organov in prihajati na seje zbora združenega dela občinske skupščine z variantnimi predlogi mnenj in stališč, ne pa s stališči oziroma odločitvami strokovnih služb, ki pa največkrat nimajo potrebne širine.

NAŠ ČAS: Z letom 1981 smo stopili v novo srednjeročno obdobje. Številne razprave so se zelo konkretno dotaknile nadaljnega razvoja občine. Kakšne so, po vašem mnenju, poglobitvene naloge, ki jih bo treba uresničiti do leta 1985, in kako?

Franjo Korun: Naloge, ki so pred delegatskimi skupščinami in pred vsemi delovnimi kolektivi v občini v novem srednjeročnem obdobju 1981—1985 so velike in zapletene. Mislim, da bo treba v tem, novem srednjeročnem obdobju umiriti investicijsko dejavnost ter vključiti v izvoz prav vse dejavnosti in organi-

Šoštanj

Načrtovali so obsežnejšo setev

Med prizadevanji za večjo proizvodnjo v kmetijstvu je bila letošnja jesen največja skrb namenjena setvi pšenice. Tudi v TOK Kmetijstvo Šoštanj so se odločili, da bodo k tem prizadevanjem prispevali svoj, zaradi omejenih možnosti sicer skromnejši prispevek. Po planu naj bi kooperanti s pšenico posejali okoli 60 hektarjev zemljišč, na desetih hektarjih pa bi pšenico posejali v družbenem sektorju. Naloge pa niso v celoti uresničili. Največja ovira je bila predvsem v tem, da kmetje niso bili kar naenkrat pripravljeni spreminiti svojih proizvodnih načrtov, saj je bila proizvodnja pšenice v občini že vrsto let dokaj skromna. Tako je bilo potrebno precejšnje prepričevanje, ki pa pogosto ni obrodilo sadov. Pri kooperantih je bilo letošnje jesen posejano s semensko pšenico okoli 40

hektarjev zemljišč, v družbenem sektorju pa 7,8 hektarjev. Kljub temu, da je bilo zasejano manj površin od načrtovanih, pa so imeli v TOK kmetijstvo precejšnje težave pri nabavi ustrezne semenske pšenice ter nakupu umetnih gnojil. Za potrebe kooperantov so naročili in prodali 25 ton semenske pšenice, okoli 6 ton pa so jo prodali tudi v semenarni. Potrebna količina pšenice je bila zagotovljena z zamudo, prav tako tudi umetna gnojila, ni pa bilo ustreznih škropiv, kar bo gotovo zmanjšalo rodnost pšenice.

Jesenska setev sicer ni bila tako uspešna, kot so v TOK Kmetijstvo Šoštanj načrtovali, gotovo pa bodo doseženi rezultati spodbuda za nadaljnje delo, tako pri setvi pšenice, kakor tudi pri spodbujanju proizvodnje drugih kmetijskih pridelkov.

Prihodnje leto nadaljnja izgradnja toplifikacije

V letošnjem letu so v krajevni skupnosti Šoštanj največ pozornosti namenili toplifikaciji naselja na levem bregu Pake. To nalogo so uspešno rešili in tako je končno del Šoštanja dobil težko pričakovano toplotno ogrevanje. Sedaj pospešeno zaključujejo priprave za toplifikacijo desnega brega Šoštanja. Tu bodo z deli pričeli prihodnje pomlad in ker so sredstva zagotovljena, računajo, da ne bi smelo priti do večjih zastojev. Za primarni del izgradnje toplifikacije desnega brega Šoštanja bo SKIS prispeval 9,5 milijonov dinarjev, iz sredstev samopriskevka bodo zbrali 8 milijonov dinarjev ter tako dogradili sekundarni del, za kritje vseh ostalih

stroškov pa bodo 3 milijone dinarjev zbrali še iz sredstev, ki jih za krajevne skupnosti namenijo delovne organizacije v občini.

Lepo vreme je pripomoglo, da uspešno napredujejo tudi dela pri izgradnji kolektorja. Zaradi teh del je zaenkrat zaprta ena od glavnih cest v kraju, na krajevni skupnosti pa upajo, da bodo dela na tej cesti dokončana v pričetku prihodnjega meseca. Za nadaljnji razvoj kraja pa bo gotovo izrednega pomena zazidalni načrt levega brega te krajevne skupnosti. Osnutek predvideva izgradnjo približno 150 stanovanj, vrta in nove bencinske črpalke. Vse novogradnje so načrtovane tako, da se bodo vklopile v staro mestno jedro.

Zaradi gradnje kolektorja je zaprta Kajuhova cesta

Šport, telesna kultura in rekreacija

Strelska družina „Mrož“ Velenje

Na prvem državnem turnirju v streljanju s standardno zračno puško v Zagrebu, je zelo dobro streljala mladinka strelske družine „Mrož“ Darinka Orlačnik, ki je nastreljala 368 krogov in osvojila drugo mesto. Ta rezultat je le za 2 kroga slabši od republiškega rekorda. Saška Bola je zasledila 9. mesto s 354 krogi nekoliko slabše pa je streljala Mojca Močilnik, ki je nastreljala 315 krogov.

Rečica pri Laškem: Na medobčinskem strelskem tekmovanju Slovenije v streljanju s standardnim zračnim orožjem v Rečici pri Laškem so nastopili tudi strelci iz Titovega Velenja. V streljanju s pištolo so osvojili 1. mesto s 2222 krogi pred Olimpijo 2204, Kranjem 2153, druga ekipa Velenja pa je osvojila odlično 4. mesto s 2151 krogi. Med posamezniki je zmagal Franc Peternel Kranj s 567 krogi, strelci Titovega Velenja pa so nastreljali: Vinko Trinkaša 563, Jože Detlbah 562, Hinko Bola 560, Alojz Trstenjak 560, Branko Džereto-ovič 540, Matjaž Sentjarc 537.

Tudi v streljanju s puško je velenjska ekipa osvojila odlično 2. mesto s 2142 krogi, zmagali so strelci iz Kamnika z 2212 krogi. Za Titovo Velenje so nastopili Saška Bola 540, Denis Bola 539, Dušan Perhač 539, Darinka Orlačnik 524 krogov, Mladinca Sterman in Hiršel sta nastreljala 534 in 525 krogov.

Prvenstvo občine Mozirje

Na občinskem strelišču v Mozirju je bilo pred nedavnim prvenstvo občine Mozirje za posameznike. V streljanju s standardno zračno puško so se pomerili strelci iz vseh osnovnih strelskih organizacij. Najboljši je bil Ajnik (OSO Luče), ki je nastreljal 330 krogov, drugi je bil Matjaž (OSO Mozirje) 328, tretji Selišnik (OSO Luče) 326 itd.

J. P.

Med nastopom ene od kulturno-umetniških skupin

Mladost v pesmi in besedi

Naprej gimnazijci

V domu družbenopolitičnih organizacij na Konovem je bilo v petek občinsko kviz tekmovanje Mladost v pesmi, besedi in spretnosti. V tekmovalnem delu je zmagala ekipa Gimnazije, druga je bila ekipa krajevne skupnosti Paka, tretja pa ekipa krajevne skupnosti Sentilj. Tudi v kulturnem programu je zmagala ekipa gimnazije. Obe zmagoviti ekipi se bosta udeležili regijskega tekmovanja, ki bo 4. decembra v Zalcu.

Ob tej priložnosti so podelili tudi priznanja za tekmovanje v Kajuhovem pokalu. Med delovnimi organizacijami je tako v tekmovalnem delu, kakor po množičnosti zmagal Vegrad. Med krajevnimi skupnostmi je v tekmovalnem delu zmagala ekipa Šoštanja, za množičnost pa je

prejela priznanje osnovna organizacija Desni breg. Med srednjimi šolami je v tekmovalnem delu zmagala gimnazija, priznanje za množičnost pa je prejela osnovna organizacija mladine RSC. Med osnovnimi šolami pa se je tako v tekmovalnem delu kot po množičnosti najbolje izkazala osnovna šola Gustav Šilih. Podelili so tudi priznanja za tekmovanje v ligi mladih (mali nogomet). V prvi ligi je zmagala ekipa iz krajevne skupnosti Ravne, v drugi ligi pa ekipa iz Sela.

Poleg tega so podelili še priznanja za najboljši spis na temo Izredni pomen Titovega vojaškega dela. Priznanje je prejela Anita Kemperle z osnovne šole Biba Roček, Šoštanj.

Jezikovno razsodišče (47, 48)

Razen tega

»Že dolgo opažam, da pišeči in govoreči Slovenci ne razlikujemo več pojmov razen, poleg, zraven, povrh... Napovedovalka po radiu na primer pravi: Cesta od A do B je neprevozna zaradi snega, od C do C zaradi plazov, razen teh cest pa ne prevozne še tele... Kako naj se to razume?»

Beseda **razen** je lahko ali predlog ali veznik, v obeh primerih pa z njo izvzemamo.

1. Kot **predlog** narekuje drugi sklon: prišli so vsi **razen** predsednika (samo predsednik ni prišel); **razen** jabolke je že vse prodal (samo jabolke še ni prodal).

2. Kot **veznik** uvaja samostojne, večinoma skrajšane stavke, zato je potrebna vejica: odprto vsak dan, **razen** ob nedeljah (samo ob nedeljah ni odprto); ne gre nikamor, **razen** v trgovino (samo v trgovino gre).

Se pravi, da včasih isto misel lahko povemo na oba načina, bodisi da besedo **razen** uporabimo **kot predlog** (vsilji **razen** predsednika so prišli) ali pa **kot veznik** (vsilji so prišli, **razen** predsednik).

Beseda **poleg** je lahko ali **predlog** (veže se z drugim sklonom): človek **poleg** človeka — množica; **poleg** službe tudi študira; ali pa **prislov**: tudi Peter je **poleg**; hodi v službo, **poleg** pa študira.

V zgoraj omenjenih radijskih poročilih gre torej za očitno napako, saj bi morali namesto predloga **razen** postaviti bodisi predlog **poleg** (povrh): **Poleg** teh in teh cest so neprevozne še te in te... ali pa stavek drugače izoblikovati: Vse ceste, **razen** prej omenjenih, so prevozne.

Napačna raba predloga **razen** je posebno pogosta v zvezi **razen tega**, na primer: **razen** tega predlagam = **poleg** tega, **povrh** tega, **zraven** tega, za **povrh**... predlagam.

Predolgi in zapleteni stavki

Alenka N. nam piše: »Že večkrat so poudarili, da naj bodo stavki kratki, jasni in bistveni. Pa poglejte Ljubljanski Dnevnik: sedem vrst dolg stavek, tako da človek že pozabi, kaj je bral v prvi vrsti. Ker so stolpci v tem listu široki, so taki stavki še bolj mučni, in takih primerov je v listu še veliko.»

Navedeni stavek je bil napisan v članku »Resnica o Körtingu« dne 10. 9. t. l. in se

glasi: »Informacija avstrijske tiskovne agencije APA, ki jo je agenciji 3. 9. posredoval njen dopisnik iz Beograda in v njej navedel mnenje jugoslovanskih strokovnih krogov o napačni potezi delovne organizacije Gorenja iz Velenja pri prevzemu zahodnonemškega podjetja Körting in nepokrite izgube tega podjetja, ki so posledica napačnih odločitev njenega vodstva, je zlonamerna in netočna.»

Ne moremo biti nasploh proti dolgim stavkom, saj tudi prekratki niso dobri. Dolžina stavka mora biti pač taka, da bralec brez težav sledi izraženi misli. Naš stavek je že slabo sestavljen, saj ima na koncu, kar bi lahko bilo na začetku: »Zlonamerna in netočna je informacija avstrijske tiskovne agencije...« Drug stavek bi lahko začeli z »V njej je navedeno mnenje...« Kakšna naj bi bila napačna poteza Gorenja, iz stavka ni jasno, dalo pa bi se povedati razumljivo: »... ko je prevzela podjetje Körting in njegove nepokrite izgube.« Cigave so bile napačne odločitve, pri Gorenju ali pri Körtingu, pa sploh ne vemo.

V istem listu smo brž našli še podobno dolg in zamotan stavek, namreč v članku »Premalo vzrokov za optimizem« v številki z dne 8. 6. tega leta. »Ostal je občutek, da slovenski film zanima le še novinarje in svobodne filmske delavce, ki jim celuloidni trak pomeni življenjsko eksistenco (mimo-grede pretjijo jim še rubeži, ker nimajo plačanega socialnega zavarovanja). Viba film, ki se rešuje finančne krize, in tako bolj razpravlja o denarju kot o programu, precej manj pa člane odbora, vsaj sodeč po udeležbi na seji, ki se je udeležila komaj tretjina članov.»

Tak stavek bi bil še razumljiv v strokovnem glasilu filmskih delavcev, nikakor pa ne v dnevniku za široko občinstvo. Vrnjeni stavek je v celoti odveč, preostali pa bi bilo treba razdeliti vsaj v dva stavka. Za jasno in razumljivo pisanje ni potrebno posebno jezikovno znanje, le nekaj več skrbnosti pri pisanju. Kdor kopiči besede v take predloge in slabo razumljive stavke, kaže, da mu je bralec prav malo mar.

Fotokronika • fotokronika • fotokronika

Razstava ob jubileju

V galeriji knjižnice Kulturnega centra Ivan Napotnik v Titovem Velenju so pretekli petek odprli razstavo pastelov akademskega slikarja Karla Pečka iz Slovenj Gradca ob njegovi 60. letnici. Na razstavi umetnik predstavlja ciklus Uršlje gore. Prav ta gora predstavlja zanj — kot je zapisano v katalogu, ki so ga izdali za to priložnost — ves svet, življenje, rojstvo, smrt, lepoto, mračnost, lirična in vzvišena čustva.

Nova pridobitev

Člani gasilskega društva iz Titovega Velenja so te dni uresničili še eno pomembno nalogo iz letošnjega programa. Kupili so novo, peto operativno gasilsko vozilo in sredstvo obnem, avtociстерno FAP mercedesa 1213. Vozilo je gotovo najsoodnejše v svojem razredu, s 5600 litri vode in 350 litri penila predstavlja veliko udarno moč za razmeroma z vodo slabo preskrbljeno okolico Saške doline. Kombinacija s kemijsko peno pa nudi še dodatno prednost pri gašenju večjih industrijskih požarov s topom.

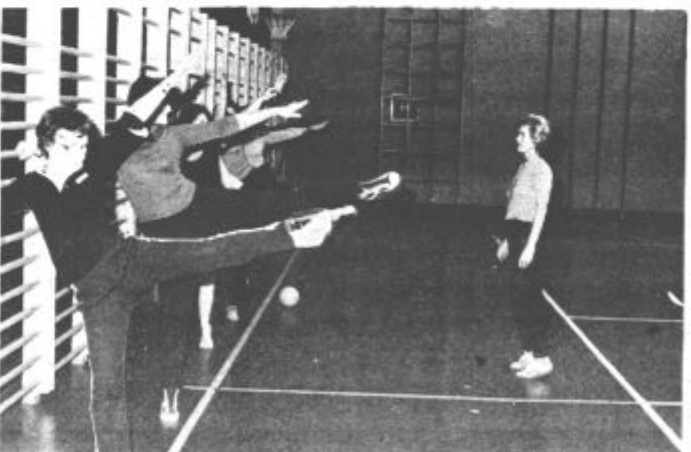
Nakup vozila je veljal gasilce (in občane) 1,6 milijonov dinarjev, brez opreme, predstava so za zagotovili iz lastnih virov ter prispevka SIS za varstvo pred požari.

Smučarski teden

V Rdeči dvorani v Titovem Velenju se je v soboto s smučarskim plesom končal smučarski teden. Začeli so ga s prireditvijo »Pomagajmo!« med katero se je šest tisoč gledalcev v dvorani v ponedeljek predstavila naša moška in ženska smučarska reprezentanca, nadaljeval pa s smučarskim sejemom, ki je bil prav tako zelo obiskan in mnogi so razmeroma poceni priliči do smučarske opreme.

Rekreacija za ženske

Pretekli četrtek so z množično vadbo za ženske pričeli tudi v Titovem Velenju. Vadbo imajo na osnovni šoli Bratov Mravljak vsak četrtek s pričetkom ob 18. uri. Začel prvi četrtek ni veliko žensk pokazalo zanimanja za prepotrebno rekreacijo, v naslednjih tednih pa se vsak ponedeljek s pričetkom ob 19. uri kar precej številčno zbirajo v prostorih TVD Partizana. No, upamo, da bo tudi v Titovem Velenju v naslednjih četrkih boljše.

**PROIZVODNJA MODNE KONFEKCIJE
ELKROJ MOZIRJE**

Elkroj

Vsem delovnim ljudem in občanom občin Velenje in Mozirje
iskreno čestita za 29. november — praznik republike
delovni kolektiv Proizvodnje
modne konfekcije Elkroj Mozirje.

V. medrepubliški turnir Bratstva in enotnosti

Zmagali šahisti Hrvatske

Titovo Velenje je bilo od petka do ponedeljka gostitelj šahovskih reprezentacij iz vseh republik in pokrajin, ki so se tukaj zbrali na tradicionalnem tekmovanju za pokal reprezentanc republik in pokrajin. Tudi ta turnir, ki je bil tokrat že peti, je bil svojstven izraz bratstva in enotnosti med našimi narodi in narodnostmi. Pokroviteljstvo nad njim sta prevzeli občinska konferenca SZDL Velenje in skupščina občine Velenje, organizirala pa ga je Šahovska zveza Slovenije skupaj s člani Šaleškega šahovskega društva, ki so resnično nadvse vzorno izpeljali to prireditev.

Šahisti in šahistke ter njihovi vodje so se v petek zbrali najprej v dvorani skupščine občine Velenje, kjer jim je izrekel dobrodošlico predsednik občinske konference SZDL Velenje Tone Seliga, ki je tudi odprl ta tradicionalni turnir. Na slovesni otvoritvi sta spregovorila tudi predsednika Šahovske zveze Slovenije in Jugoslavije

Milan Knežević ter Ljuba Jakša. Reprezentance so razdelili v dve enakovredni skupini. V skupini A so bile reprezentance Kosova, Vojvodine, Makedonije in Slovenije, v skupini B pa reprezentance Črne gore, Bosne in Hercegovine, Srbije ter Hrvatske. Zmagovalca skupin sta se nato pomerila za prvo mesto, drugouvrščena za tretje, in.

Reprezentanca Slovenije je nastopila z najmočnejšo vrsto. Na prvi dveh deskah sta igrala velemojstra Bruno Parma in Albin Planinc, na preostalih pa Rakič, Jelen, Barle, Musil, Bajec, Polajžer, Petkova, Koširjeva, Cigan in Mikac. Za vsako reprezentanco je igralo deset šahistov (šest članov, dva mladince in dve članici).

V skupini A so vsi pričakovali zmago Slovenije, čeprav je tudi Vojvodina imela dva velemojstra (Popovića in Štadlerjevo). Toda nepričakovano so presenetili šahisti iz Makedonije, ki so imeli najmočnejšega igralca v mojestru

Ilievskem. Reprezentanca Makedonije je namreč v prvem kolu nepričakovano premagala reprezentanco Slovenije s 5:5. V drugem kolu so slovenski šahisti sicer premagali Kosovo 6:4, in v tretjem Vojvodino z 7:5. Vendar so na koncu kljub temu v skupini zmagali šahisti Makedonije.

Vrstni red skupine A: 1. Makedonija 18,5; 2. Slovenija 18; 3. Vojvodina 15,4; Kosovo 8,5. **Skupina B:** 1. Hrvatska, 18,5; 2. Srbija 16,5; 3. BiH 16; 4. Črna gora 9.

V ponedeljek so bili nato na sporedu finalni dvoboji.

Za 1. mesto — Hrvatska: Makedonija 6:4; za 2. mesto Slovenija — Srbija 4:6; za 5. mesto Vojvodina — Bosna in Hercegovina 5:5; za 7. mesto Črna gora — Kosovo 5:5. **Končni vrstni red:** 1. Hrvatska, 2. Makedonija, 3. Srbija, 4. Slovenija, 5. Bosna in Hercegovina, 6. Vojvodina, 7. Kosovo, 8. Črna gora.

Organizator naslednjega turnirja bo Srbija.

Turnir Bratstva in enotnosti, ki je bil posvečen 40-letnici vstaje jugoslovanskih narodov in narodnosti, 40-letnici ustanovitve Osvobodilne fronte slovenskega naroda in poimenovanju Velenja po tovarišu Titu, je pritegnil veliko ljubiteljev šaha v Šaleški dolini. V petek, drugi dan turnirja je bil med gosti tudi predsednik republiške konference SZDL Slovenije Mitja Ribičič.

Če napeljujete v svoje stanovanje

CENTRALNO OGREVANJE

obiščite prodajalno **gorenje**
v Titovem Velenju, Celjska 19

NUDIMO VAM:

- lamelne jeklene radiatorje,
- izolacijske plašče PURLLEN-ALU,
- kotle za centralno ogrevanje in
- ventile za radiatorje ARMAL (ročna nastavitvev oziroma nastavitvev s termostatom)

ROKOMET

Končan jesenski del prvenstva

V soboto so končali jesenski del prvenstva v drugih zveznih rokometnih ligah za ženske in moške. Za igralke Velenja bi skorajda lahko rekli, da so se sprehodile skozi jesenski del prvenstva. Napravile so izjemen podvig, saj so v enajstih jesenskih kolih dosegle kar enajst zmag in so z 22 točkami seveda na vrhu prvenstvene lestvice. V zadnjem kolu, v soboto, so gostovale v Osijeku, kjer so premagale Lokomotivo z rezultatom 25:20. Velenjčanke so že pred začetkom prvenstva veljale kot najmočnejša ekipa, toda to ne zmanjšuje njihovega uspeha. Pri tem se je treba zavedati, da so se ubadale s podobnimi težavami kot nogometni drugoligaš Rudar. Rudi rokometni klub so pestile denarne težave, za nateček pa igralke niso imele niti pravih pogojev za treninge niti za odigravanje tekem na svojem igrišču. Rdeča dvorana v Titovem Velenju je bila nekajkrat zasedena, zato so bili njihovi treningi moteni, kod „domačinke“ pa so morale tekme igrati v Slovenj Gradcu oziroma v Celju. Enako velja za rokometne šoštanjske. Prav rokometnice so lahko in bi morale biti svetel zgled nogometne, da je treba včasih potrpeti oziroma, da se tudi v težkih razmerah da uspešno igrati. Letošnji jesenski uspeh rokometnic, ki so z enajstimi zmagami zapored dosegle tudi svojevrsten rekord, terja in nalaga vsem v občini, da se vendar le izjasnijo in sprejmejo konkretne rešitve za nadaljnji razvoj tega športa in sploh za celovito rešitve financiranja tekmovalnega športa v občini. Ob koncu si lahko samo zaželimo, da bodo dekleta enako uspešno nadaljevala spomladanski del prvenstva.

Rokometni šoštanjski so kot novinci v ligi po jesenskem delu pristali na sedmim mestu. V enajstih kolih so zbrali deset točk. Za novince je to vsekakor spodbudna uvrstitev. Hkrati pa je prvenstvo pokazalo, da bi lahko imeli šoštanjski ob malo večji sreči in disciplini v igri še kakšno točko več. To mislimo predvsem na njihovo zadnje gostovanje na Reki, ko so imeli zmago že v žepu, na koncu pa niso osvojili niti točke. Nepričakovano so ostali praznih rok tudi v zadnjem jesenskem srečanju, saj jih je ekipa Jadrana iz Kozine v Slovenj Gradcu premagala z rezultatom 27:26 (15:14). Šoštanjski so v tej tekmi zaslužili neodločen rezultat. Priložnost za to so imeli, vendar so bili v zadnjih minutah premalo zbrani pri strelah na gol in površni pri medsebojnih podajah, tako da so prejeli celo zadetek, ko so imeli igralca več na igrišču. Poleg tega je bil nekaj minut pred koncem po nepotrebnem izključen, za dve minuti Guček, devet sekund pred koncem, ko so imeli še možnost za izenačitev, pa

je Potušek dobil rdeči karton. Kljub veliki borbenosti potem niso mogli več izenačiti.

No, ne glede na to, pa so kot novinci v ligi lahko zadovoljni, saj podobno kot igralke Velenja tudi rokometni šoštanjski niso imeli najboljših pogojev za treninge in igranje tekem zaradi zasedenosti Rdeče dvorane.

S. V.

KOŠARKA

Dobra igra v prvem polčasu

Igralci šoštanjske Elektre so v tretjem kolu gostovali v Kranju, kjer so srečanje s Triglavom izgubili z rezultatom 98:82. Gostje so odlično igrali v prvem polčasu, saj so bili vsekoli boljše in prvi del igre zaslužno dobili z rezultatom 45:40. V nadaljevanju pa so popustili in nepričakovano visoko izgubili.

Največ košev za Elektro je dosegel Hliš, in sicer kar 35.

V četrtem kolu v soboto zvečer se bodo igralci Elektre sestali v telovadnici solidarnosti v Šoštanju z Ilirijo. Tekma se bo začela ob 19. uri.

Kegljaški turnir

Sekcija za rekreacijo in šport DI Titovo Velenje je organizirala kegljaški turnir v počastitev praznika republike. Prizadevni organizatorji želijo, da bi ta turnir postal tradicionalna prireditev. Letos so na tem srečanju sodelovali invalidi iz Ruš in Titovega Velenja ter športniki iz PD Radeče. Prireditev je bila v Šoštanju, ker je kegljišče v Titovem Velenju stalno v okvari in nihče ne kaže preveč interesa zato, da bi bilo popravljeno, zlasti pa redno vzdrževano. Pravojo celo, da je ceneje če se zgradi novo (?). Rezultati prvega turnirja so naslednji:

Ekipa: 1. DI Titovo Velenje 3144, 2. PD Radeče 2953 in 3. DI Ruše 2725.

Posamezniki: 1. Lebar (Radeče) 422,2; 2. Alič (Titovo Velenje) 417 in 3. Hribernik (Titovo Velenje) 414.

Za zmagovalno ekipo, ki je osvojila lep pokal so uspešno nastopili še: B. Komljenovič 396, F. Komljenovič 396, T. Šehić 374, Golob 372, Družič 370 in Zagorc 405!

NOGOMET

Nesrečno izgubili

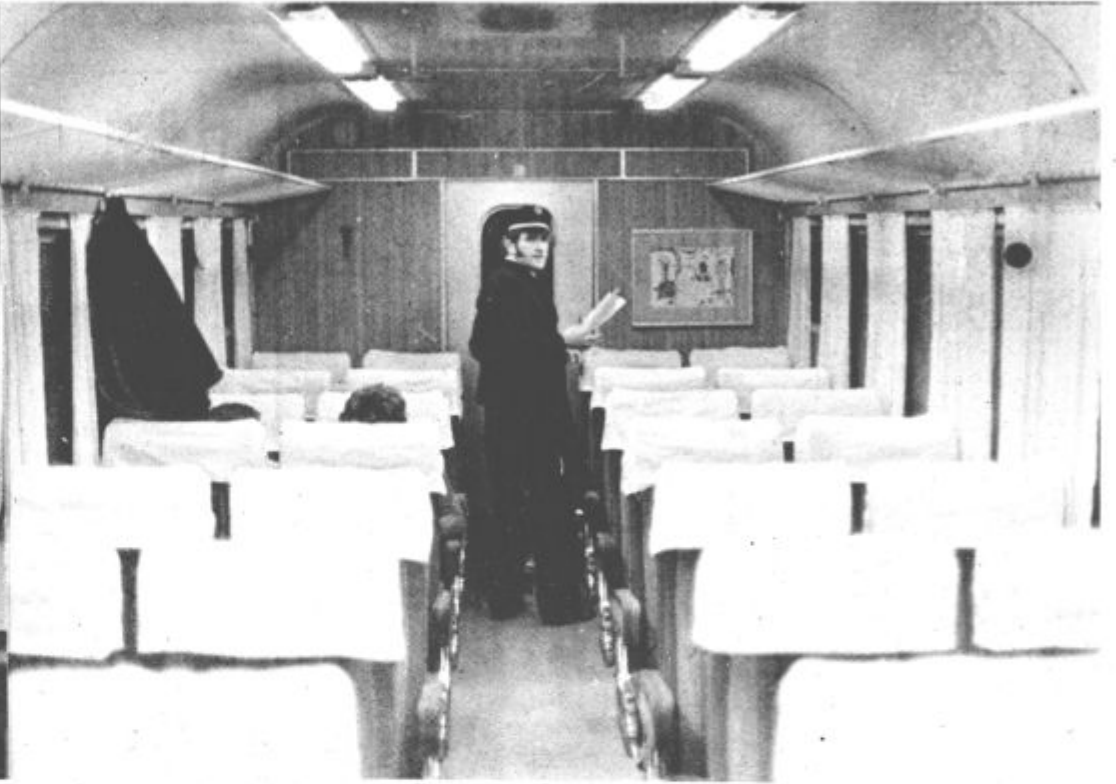
V derbiju zadnjega kola slovenske nogometne lige, ki je odločil o naslovu jesenskega prvaka, so nogometaši Šmartnega v Mariboru izgubili srečanje z bivšim drugoligašem z rezultatom 2:1 (0:0). Čeprav so v tem srečanju ostali praznih rok, je vendarle treba reči, da so najtežji jesenski izpit uspešno opravili, saj so se v Ljudskem vrtu predstavili s kvalitetno in borbeno igro ter bili večji del srečanja enakovredni in celo boljši tekmeč, Mariborčani so bili podjetnejši le v prvih dvajsetih minutah igre, ko so po grobi napaki gostujoče obrambe dosegli tudi prvi zadetek, nato pa so Šmarčani zaigrali kot znajo in le malo je manjkalo, da bi prišlo do velikega presenečenja. S hitrimi nasprotnimi napadi so nekajkrat nevarno ogrozili vrata Mariborčanov, vendar pa so pri zaključnih strelah bili nespretni. Na nasprotni strani pa so pred svojimi vrati zanesljivo zaustavljali najnevarnejšega napadalca Maribora Krempla in njegove soigralce, ki si nikakor niso mogli ustvariti prave priložnosti. Rezultat takšnega razmerja moči je bil izenačujoči zadetek, ki ga je z enajstmetrovke dosegel Prašnikar. Sodnik je v 50. minuti dosodil najstrožjo kazen v korist Šmartnega, ko je Prašnikar lepo zaposlil Hrena, tega pa so v kazenskem prostoru zaustavili s prekrškom. Ko je že vse kazalo, da se bo zanimivo srečanje končalo z delitvijo točk pa je sodnik Horvat iz Murske Sobotice sposkrbel, da sta točki le ostali v Mariboru. Padeč Krempla v kazenskem prostoru Maribora je tudi na začudenje mnogih domačinov označil za prekršek in ga kaznoval z enajstmetrovko s katere so Mariborčani dosegli drugi zadetek.

Nogometaši Šmartnega so si v zadnjih minutah prizadevali zagotoviti pravičnejši izid, vendar pa sta dve lepi priložnosti splavali po vodi. Kljub porazu je Šmartno po končanem jesenskem delu ostalo na 2. mestu s tremi točkami zaostanka za Mariborom in s točko naskoka pred tretjevrščeno Muro.

V Mariboru so za Šmartno nastopili: Podgoršek, Matko, Bajec, Žalik, Podvratnik (Golob), Frangeš, Zvir, Hren, Kopašar, Prašnikar in Nežmah.

K pravemu nogometu vzdusju pa so minulo nedeljo v Ljudskem vrtu izdatno prispevali tudi številni ljubitelji tega športa iz Šmartnega ob Paki ter drugih krajev iz Šaleške in Savinjske doline. Vseh devetdeset minut so glasno bodrili nogometaše Šmartnega in jih ob koncu za prikazano igro nagradili z aplavzom.

Vozi me vlak v daljavo

Poldrugi mesec že vozi na relaciji Titovo Velenje—Ljubljana in nazaj sodoben poslovni vlak ali »zeleni vlak«, kot se ga je prijelo ime. Vozi vsak delavnik, razen ob sobotah in nedeljah.

Železniško gospodarstvo Ljubljana je začelo z uvajanjem zelenih vlakov že leta 1979, raziskava trga pa je pokazala, da je potrebno na nekaterih relacijah vpeljati še dodatne poslovne vlake. Ker so bila tudi na celjskem območju, zlasti v velenjski, moziški, žalski in koroških občinah dolgo časa prisotna prizadevanja za uvedbo tega vlaka, je Železniška transportna organizacija Celje 5. oktobra uvedla »zeleni vlak« na progi Titovo Velenje—Ljubljana in v obratni smeri. Na drugih progah so se zeleni vlaki že zelo uveljavili, saj se povsod zavedajo gospodarske pomembnosti takšnega prevoza v primerjavi s prevozom z osebnimi avtomobili. Kajti v sedanjih stabilizacijskih prizadevanjih, pa ne le sedaj, ampak tudi v prihodnje, je in bo nujno varčevanje z družbenimi sredstvi in pogonskimi gorivi. Zeleni vlak je namenjen predvsem tistim ljudem, ki se pogosto vozijo v Ljubljano na razne seje ali po drugih poslovnih opravkih.

Vsakogar, ki se odloča za vožnjo s poslovnim vlakom, pa seveda najbolj zanima, kakšne so njegove prednosti. Gotovo je ena od njih cena vozovnice. Ta je bistveno nižja od kilometrine, saj je potrebno za vožnjo z vlakom v Ljubljano odšteti 156 dinarjev, za kilometrino pa mora delovna organizacija plačati 500 dinarjev. Pa tudi strošek za bencin presega ceno vozovnice. Cenejša v tem primeru je resda vožnja z avtobusom, vendar pa so varnost in udobnost zelenega vlaka tisto,

zaradi česar se je na drugih progah že zelo uveljavil in privabil številne potnike.

Zdi se pa, da se v Šaleški dolini, pa tudi na širšem območju, za katero je bil uveden »zeleni vlak«, še ne obnašamo dovolj stabilizacijsko, saj na vlaku ni (razen redkih izjem) tistih, katerim je namenjen. Verjetno bi enaka ugotovitev veljala za avtobus. To sodimo po tem, da je sedaj vlak skoraj brez potnikov. O tem smo se prepričali tudi sami, ko smo se prejšnji teden z njim odpeljali v Ljubljano. To nezanimanje za vožnjo z vlakom nas je spodbudilo, da smo pot v Ljubljano izkoristili za pogovor z nekaterimi od redkih potnikov ter osebje vlaka.

Naj omenimo, da sestavljata zeleni vlak dva vagona — eden za kadilce, drugi za nekadilce. Poleg tega ima tudi salon ali delovni prostor za pet oseb, kjer so mogoči razni poslovni pogovori. Na vlaku je kuhinja, prepričali pa smo se tudi, da je strežno osebje zelo prijazno, vlak pa resnično zelo udoben. Za 126 km dolgo pot v Ljubljano pa porabi dve uri.

Skupaj z nami so v Titovem Velenju vstopili na vlak le še trije potniki. Nekaj jih je nato vstopilo še v Šmartnem ob Paki, Žalcu in Celju, vendar vseh ni bilo več kot kakšnih dvajset.

Prisedli smo k **Marinki Slatinšek** iz Titovega Velenja, ki se je v Ljubljano peljala s hčerko. Zanimalo nas je, zakaj je izbrala zeleni vlak.

»Odkar vozi ta vlak, še nisem imela poti v Ljubljano. Zanj sem se odločila, ker se mi vožnja z vlakom zdi sploh bolj udobna, s poslovnim vlakom pa še posebej. Je tudi zelo hiter, niti dolgčas, saj je osebje vlaka poskrbelo tudi za dnevno časopisje, poleg tega vr-

tijo prijetno glasbo, v ceni karte sta vračunana tudi sendvič in napitek. Vožnja je prijetnejša tudi zato, ker ni tolikšne gneče kot na avtobusih, kjer sem morala stati tudi skoraj že na eni nogi. Tu pa imaš zagotovljen sedež in moram reči, da je zeleni vlak upravičil moje pričakovanje.»

Branko But je na vlak vstopil v Celju; to je tudi zadnja postaja, na kateri vlak do Ljubljane še stoji: »Redno se vozim z zelenim vlakom v Ljubljano po poslovnih opravkih. Vožnja z njim je zelo prijetna, čas do Ljubljane pa lahko izkoristim tudi za prebiranje gradiva za seje. Danes, na primer, grem na sejo zbora združenega dela republiške skupščine. Dokler ni bilo zelenih vlakov, sem se

leni vlak, ampak le za avtobus. Seveda to ni v redu, saj je gospodarstvo dalo pobudo za uvedbo zelenih vlakov, zlasti zaradi varčevanja z bencinom.»

Zdelo se nam je tudi zanimivo, kaj o tako majhnem številu potnikov meni osebje vlaka. V salonu smo k pogovoru pritegnili vodjo vlaka **Rudolfa Bisareca**, ter stvardesi in natakarka.

»Nismo pričakovali tako slabega odziva. Vlak je bil zadovoljivo zaseden le prve dni, verjetno zaradi sejma elektronike v Ljubljani. Sedaj ima poprečno do 20 do 25 potnikov. Najmanj se je doslej peljalo z vlakom pet (!) potnikov, največ pa 72. Vlak bi moral biti 70-odstotno zaseden, da bi

pritrtili tem mislim. Ne glede na število potnikov pa za njih delovni dan oziroma teden ni nič krajši. To velja tudi za ostalo osebje, saj morajo zelo zgodaj vstati, domov pa se vrnejo pozno popoldan. Trudijo se, da bi bili do potnikov kar se da ustrežljivi ter jim omogočili udobno potovanje. Svojo pozornost izkažejo že ob vstopu na vlak in pred izstopom na posameznih postajah. Sicer pa je glavna stvardesa **Cvetka Hofman** o tem, med drugim, dejala:

»Res smo šestnajst ur na dan odsotni z doma, toda ker se med sabo dobro razumemo in ker delo z veseljem opravljamo, le ni tako hudo.»

Ob takšnem pogovoru nam je vožnja hitro minila. Naenkrat smo prispeli v Ljubljano. Tudi domov smo se vračali z zelenim vlakom, potnikov je bilo nekaj več kot zjutraj, vendar še vedno premalo. Spet smo prisedli k nekaterim.

Marija Maveli je bila že zjutraj na vlaku, vstopila je v Žalcu in tudi vračala se je z njim: »Z vlakom se nisem že zelo dolgo vozila, kakšnih dvajset let. Danes sem morala na sejo zbora združenega dela republiške skupščine in sem se tako po dolgem času spet odločila za vožnjo z vlakom. Navdušena sem. Vozni red je zelo ugoden, zato bom tudi v prihodnje potovala z njim. Vso pot sem prebirala gradivo za skupščino, kar v avtobusu, zlasti pa v osebnem avtomobilu ne bi mogla. Tu imaš pred sabo mizico. Skratka, tako je kot bi bila v pisarni. Prav zaradi tega prihraniš tudi na času in še na malico ti kasneje ni treba iti, saj si postrežen že na vlaku. Ob vsem tem me čudi, da se tako malo delegatov odloča za vožnjo z njim.»

Tudi **Maja Tomkiewicz-Vouk**

Stvardesi in natakarka

vozil v Ljubljano z avtobusi, vendar je vožnja z vlakom veliko bolj prijetna. Ne razumem, da je na vlaku, ki vozi iz Titovega Velenja, tako malo potnikov. Morda je temu krivo dejstvo, da skozi Celje pripeljejo skoraj v istem času kar trije »zeleni vlaki« in da je ta zadnji. Morda se v marsikateri delovni organizaciji še ne morejo odpovedati vožnji z osebnimi avtomobili. Slišal sem tudi, da ponekod ne priznavajo stroškov za ze-

bila vožnja donosna. Naša delovna organizacija se trudi, da bi pritegnila čimveč potnikov. Poskrbeli smo za ustrezno propagando, pa vendarle še ni željenega odziva. Nekateri tudi menijo, da je vozovnica predraga, da se za enega, dva še splača, za tri pa ne več. Toda mi nudimo določene ugodnosti, pa tudi vožnja je varnejša kot z osebnim avtomobilom«, je povedal vodja vlaka.

Stvardesi in natakarka so

Branko But

Marinka Slatinšek

Rudolf Bisarec

Marija Maveli

Maja Tomkiewicz-Vouk

Jovan Stupar

S. Vovk
B. Zakošek

Jožica in Milutin Bulajič

Uresničene sanje

V hitro razvijajočem mestu Titovem Velenju, sta se pred nekaj leti naselila tudi Jožica in Milutin Bulajič. Tukaj sta našla vse, o čemer sta kot študenta sanjala. Tukaj sta si ustvarila družino, imata šest ter štiri in pol let stara sinova, ki sta jima po napornem delu v veliko veselje. Imata tudi dobri službi, kjer sta prav tako že dokazala svojo uspešnost.

Oba sta študirala v Zagrebu. Jožica farmacijo, Milutin gradbeništvo. Po diplomah si je Jožica poiskala zaposlitev v mozirski lekarni. Po tej poti je prišel v Titovo Velenje tudi Milutin. Diplomsko nalogo je opravil s področja, zanimivega za gradbeno industrijsko podjetje Vegrad Velenje, kjer se je po diplomah tudi zaposlil. To je bilo leta 1975. Njegova prva zaposlitev je bila v tozdu industrija, sedanjem tozdu Vemont, katerega vodja je. Najprej je delal na montaži, ves čas pa si je tudi intenzivno prizadeval, da bi dosegel Vegrad na tem pod-

ročju kar največje uspehe. »Industrializacija gradbeništva je vse pomembnejša. Prav zaradi tega smo posvečali v Vegradu temu vprašanju v preteklih letih resnično veliko pozornosti. Našo pravilno usmeritev potrjujejo številni uspehi, ki smo jih dosegli v zadnjem času na področju vse Jugoslavije. Seveda pa je potrebno poudariti, da bo tudi v prihodnje potrebno posvetiti razvoju tega področja resnično vso skrb.«

Družinsko življenje sta Jožica in Milutin pričela v Velenju, kjer sta dobila majhno garsonjero, poročila pa sta se v Milutinovem rojstnem kraju.

»Črnogorci so dobri tantie.« pravi Jožica. »Milutin me je sicer opozarjal, da bo težko živeti z njim, vendar pa mi danes ni čisto nič žal, da mi nisem verjela.« je napol v šali napol zares pristavila Jožica.

Po dveh letih zakona, ko sta dobila ustrezno stanovanje, se

jima je rodil prvi sin, leto in pol kasneje pa še drugi. »To so bili za naju težki, pa vseeno lepi časi. Oba sva imela zahtevni službi. Pogosto je bilo potrebno po opravljenem delu na sestanke, v našem mestu pa nisva imela znancev, ki bi nam ob vsakem času popazili na otroke. Imela sva sicer skrbno varuhinjo, ki je bila pripravljena pogosto pomagati. Stanovala pa je čisto v drugem koncu Velenja, zato so bile s prenašanjem otrok kar velike težave.« se spominja Jožica in dodaja, da je sedaj to mimo.

Otroka sta že toliko odrasla, da prihajata samo iz vrtca, ki ga imajo v neposredni bližini. Še vedno pa morata čas, ko je treba na sestanke, skrbno načrtovati, saj otrok ne moreta puščata samih. Prav zaradi tega oba že z nestrpnostjo pričakujeta, kdaj se bo Jožicina sestra, ki gradi hišo v Titovem Velenju, preselila v ta kraj.

Jožica je namreč v zadnjem času prav tako prevzela po-

»Le redno smo skupaj doma, zato pa se takrat tem bolj posvečamo drug drugemu.« pravijo Bulajičevi.

membno delovno dolžnost, vodi velenjsko lekarno, ki ji vzame tudi veliko prostega časa.

Drugače pa je Bulajičeva družina v Titovem Velenju srečna. Zakonca pravita, da sta zelo veliko zaposlena, da sta pogosto z doma. V šali Jožica

dodaja, da se tako niti pripraviti nimata časa. Ko so skupaj, morajo čas drugače izkoristiti, dodaja. Otroka zahtevata tudi veliko časa zase in v prostem času se jima želita kar najbolj posvetiti. Spasajo in Nikola sta zvedava fantiča, v letih, ko želita kar največ izvedeti in prav

nič nočeta razumeti, da sta njuna starša pogosto utrujena, ko se vrneta z dela. Sicer pa pravita tako Jožica kot Milutin, da ju otroka po delu razvedrta in se jima resnično v veseljem posvetita.

M. Zakošek

Miloš Bašič

Titovo Velenje drugi dom

Miloš Bašič se je rodil v Gornji Garevci (občina Kozarac) v SR Bosna in Hercegovina. Ker je že v svoji zgodnji mladosti ostal brez staršev, padla sta mu med vojno, je bila njegova mladost vse prej kot lahka. Približno pred štiriindvajsetimi leti se je še z nekaterimi vrstniki — sirotami podal na pot v Slovenijo, točneje povedano, v Titovo Velenje. Kot mnogi drugi si je poiskal zaposlitev in jo dobil na rudniku. Delo v jami je bilo sprva zelo težko, saj so zaradi tega nekateri kaj kmalu zapustili rudnik. Tudi sam je večkrat pomislil na to, da bi prenehal z delom. Toda trmasto je vztrajal in ostal.

Danes Milošu ni žal, da je vztrajal, saj je delo vzljubil in ga z veseljem opravlja. Še vedno pa se rad spomni na čas, ko je kot osemnajstletni mladenič prvič prišel v Titovo Velenje.

»Res je bilo v začetku zelo težko, kar je razumljivo, če se človek naenkrat znajde v povsem novem okolju. Nikogar nisem poznal in prav vse mi je bilo tuje. Toda vztrajal sem in si kar naprej govoril: »saj bo nekoč bolje.« Spoznaval sem nove ljudi, med njimi pridobil prijatelje, s katerimi se še danes družim. Nekateri od njih sem celo povabil v svoj rojstni kraj.

Tudi delo v jami je bilo sprva zelo naporno, kajti v tistih časih

ni bilo tako mehanizirano, kot je danes. Nič bolje ni bilo s pogoji dela, saj so bili izredno težki. Dobro se še spominjam, da sem imel v začetku težave tudi zaradi jezika, vendar sem se ga kaj kmalu privadil.

Po petnajstih letih dela na rudniku sem dobil stanovanje, katerega sem se zelo razveselil. Ker sem se naveličal samotarskega življenja sem se pred dobrimi petimi leti tudi poročil.

Zeno Perso sem spoznal v svojem rojstnem kraju in jo pripeljal v Titovo Velenje. Tudi njej je mesto izredno všeč, saj je postalo za naju drugi dom. Pred nekaj manj kot štirimi leti se nama je rodila hčerka Jadranka, ki nama pomeni srečo in ljubezen v družini.

Posebni »konjičkovi« nimam, zato pa svoj prosti čas izkoristim s hčerko za krajše izlete, si ogledam nogometno tekmo ali pa obiščem katerega od prijateljev. V času dopusta pa vsi skupaj odpotujemo za nekaj časa v rojstni kraj Gornji Garevci, kjer smo pred leti pričeli z gradnjo svoje hiše.

Miloš Bašič se je v Titovem Velenju dobro znašel, prav tako tudi žena Persa, ki nas je ob našem obisku nadvse gostoljubno sprejela. Ne bo odveč, če zapišemo, da je to družina srečnih ljudi, ki je brez pretiravanja, našla v Titovem Velenju svoj drugi dom.

Bogdan Mugerle

Čaka Nuhi

Ostal bom tukaj

Marsikaterga delavca iz bratskih republik je v našo občino pripeljala želja po boljšem zaslužku. Predvsem delo v rudniku je nudilo tistim, ki so bili pripravljene pošteno zavihati rokave, več kot bi zaslužili drugje.

Tudi Čaka Nuhi je iz svojega rodnega kraja Kačaniške Klisure odšel zaradi boljšega zaslužka. Odločitev prav gotovo ni bila lahka, saj si je tam že ustvaril družino, tam je bilo njegovo otroštvo, prijatelji, sorodstvo.

»Delal sem kot uslužbenec v občinski upravi«, pripoveduje. Čeprav sem imel med sodelavci skoraj najvišje dohodke, je bilo to vendarle mnogo manj, kot so zaslužili rudarji v Titovem Velenju.»

Ker je želel sebi in svoji družini omogočiti boljše življenje je dotedanje uradniško delovno mesto leta 1972 zamenjal za delovno mesto rudarja.

Prve mesece mu je bilo v novem okolju zelo težko. Moral se je navzeti novih navad, sprejeti novo obnašanje, spoznati nove prijatelje, predvsem pa je moral trdo poprijeti, da je nevarjen fizičnega dela lahko dosegal dobre rezultate. Pase je kmalu vživel

v novo okolje. V jami je prva leta delal na čelu, zaradi težav z želodcem, hrbtenico in zaradi revmatizma pa je sedaj zaposlen v pripravni.

»Vsa leta živim v samskem domu in moram reči, da je tu kar prijetno. Seveda bi raje imel svoje stanovanje, saj bi bil tako lahko skupaj z družino. Ne nameravam se namreč vrniti v svoj rodni kraj. Tu je mnogo prijetneje, mnogo lepše in zato sem že davno vložil prošnjo za dodelitev stanovanja. Morda bi ga že lahko dobil, če bi bolj sitnaril.

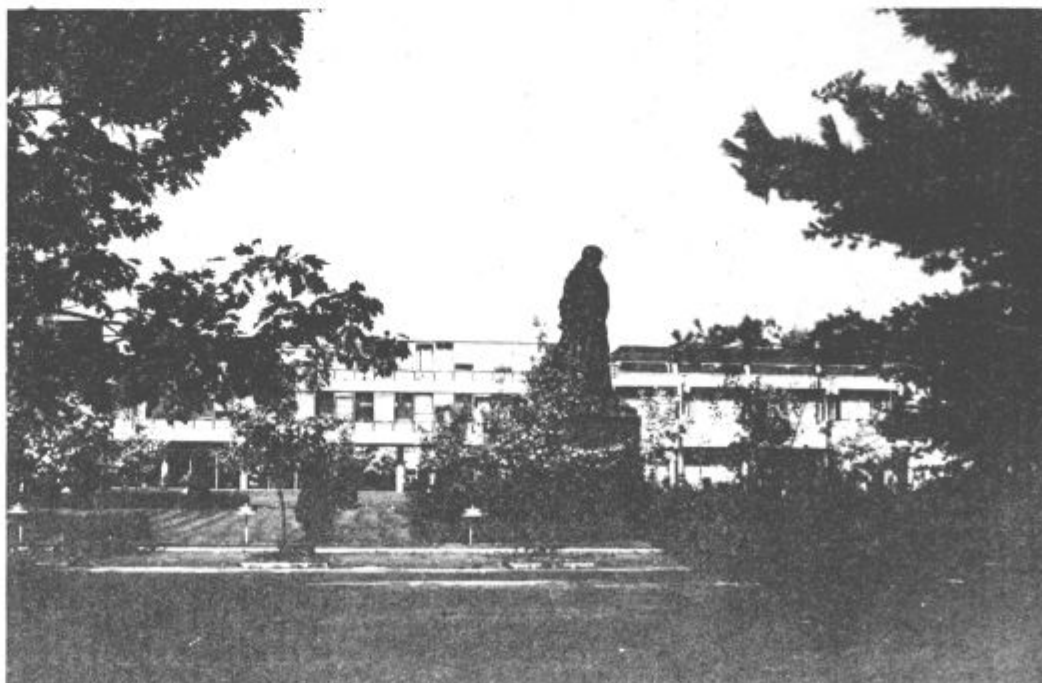
pa saj vem kakšne so težave in enkrat bo vendarle tudi name prišel vrstni red.»

Sicer pa Čaka Nuhi meni, da je bilo v zadnjih letih za rudarje in druge delavce, ki so prišli v Titovo Velenje, kar precej narejeno. Družbeni standard je bistveno večji kot je bil pred leti. »Kar pogledajte,« pravi, »danes imamo dva nova samska doma, sodobno restavracijo in klubske prostore, v katerih lahko smiselno izkoristimo prosti čas. To pa gotovo pripomore tudi k temu, da so naši med-

sebojni odnosi zelo dobri in da se delavci, ki smo v samskih domovih zbrani iz različnih krajev naše domovine, počutimo kot ena družina, kot da nas je rodila ista mati. Ni sporov in nesoglasij. Edina rešna težava je v tem, da si mladi fantje, ki težko in trdo delajo, želijo ustvariti nov dom. Toda, dokler niso poročeni, nimajo možnosti dobiti stanovanja, zato marsikdo ne ostane tu.«

Težave mladih delavcev Čaka Nuhi dobro pozna, saj je bil nekaj časa tudi namestnik osnovne organizacije ZK v domu, probleme pa spoznava tudi na osnovi lastnih izkušenj.

To je le nekaj drobcev iz našega kratkega pogovora s Čaka Nuhiem, človekom, ki je delo uslužbenca zamenjal z napornim fizičnim jamskim delom. Če mu ne bi ponagajalo zdravje, bi seveda še več zaslužil, toda kljub temu je zadovoljen z dohodkom. Vsak mesec pošlje domov približno deset tisoč dinarjev, njemu pa potem ostane za življenje nekaj približno sedem tisoč dinarjev. Njegova edina neuresničena želja je stanovanje. Prepričani smo, da mu jo bodo izpolnili.

Titovo
Velenje
Jugoslavija
v malem

Marija in Tomo Bahun

„V Titovem Velenju smo našli novi dom.“

»Mnogo prijatelji, ki jih popeljem v rodni Varaždin, mi po ogledu tega zares lepega mesta, pravi, da ga na mojem mestu ne bi zamenjali za Titovo Velenje. Varaždin je res lep, vendar pa meni osebno pomeni mnogo več Titovo Velenje, kjer živimo sicer šele šest let, pa vendar lahko s prepričanjem zagotavljam, da se od tu ne bomo selili.« je pripovedovala Marija Bahun, ki je zaposlena kot trgovka v samopostrežni trgovini Ljubljanske Name.

Tako Marija kot Tomo sta preživljala otroška leta v Varaždinu oziroma njegovi okolici. Tomo, ki izhaja iz revne kmečke družine, doma ni imel možnosti šolanja, zato je takoj po končani osnovni šoli odšel v Novo

Gorico, kjer se je izučil za zidarja. Tako je delal tam, dokler ni odšel na odsluženo vojaškega roka. Takrat pa je začel razmišljati, da si ni izbral poklica, v katerem bi našel zadovoljstvo. Vse bolj ga je privlačevalo delo miličnika, zato je takoj ob prihodu domov vložil prošnjo za sprejem v miličniške vrste. Prošnjo so mu ugodno razrešili in ga takoj napotili v šolo v Ljubljano. Po uspešnem končanem šolanju je dobil službo v oddelku Postaje milice na Goriških Brdih. V času tamkajšnjega službovanja se je tudi poročil z Marijo in kmalu se jima je rodila hčerka Estera.

V Goriških Brdih so bili sicer srečni, vendar pa žena tam ni uspela dobiti zaposlitve, zato so pričeli razmi-

šljati o preselitvi. Kmalu za tem je Tomo zasledil oglas Postaje milice Velenje za prosto delo miličnika, na voljo pa je bilo tudi ustrezno stanovanje. Tako so se preselili v Titovo Velenje, kjer je kaj hitro našla zaposlitev tudi Marija.

»V Titovo Velenje sva prišla po naključju,« pravita Bahunova. »Srečna sva, da se je tako zgodilo. V tem mestu sva našla resnično pravi dom. Spoznala sva številne prijatelje, s katerimi preživljava prosti čas. Imava dobro delo in resnično se nimava nad čim pritoževati.«

Na novem delovnem mestu se je Tomo Bahun srečal z nekoliko drugačnim delom. Predvsem ima tukaj opraviti z ljudmi, ki so prišli v naš kraj

Marija in Tomo Bahun s hčerko Estero

iz vseh koncev naše domovine in imajo tako različne življenjske navade. Vendar pa

pravi, da to miličnikom ne povzroča prevelikih težav, saj tudi število kaznivih dejanj

ni bistveno večje kot v drugih krajih.

M. Z.

Ljube Korkovski

„Želim postati šofer“

Otroštvo je Ljube Korkovski preživljal v majhni vasi v bližini Prilepa v Makedoniji. Tako kot njegovi starši, je tudi on nameraval gojiti tobak, žal pa je bilo njegovo posestvo premajhno, da bi bil lahko uspešen. Trudil se je, pa vendar ni imel od pridelka nobenega dobička. Ustvaril si je družino, katera pa je živela v velikem pomanjkanju. Znašel se je v težkem položaju, iz katerega ni in ni našel izhoda. Odšel je v svet in tako prišel v velenjsko občino. Zaposlil se je v šoštanski Lesni, kjer je našel skromen zaslužek, s katerim je preživljal družino, ki je živela v izredno težkih pogojih. V Makedoniji so živeli v težkih razmerah. Ko mu je umrl trimesečni sin, mu je kolektiv Lesne skušal pomagati. Dodelili so mu stanovanje v Šoštanju, kamor je lahko pripeljal svojo družino. »Tudi to stanovanje ni dobro«, je pripovedoval Ljube, »saj je pritično in vlažno. Tudi tukaj sta moja otroka nenehno bolna. Vendar pa imam dobro zdravniško pomoč.« Ker sta bila šest in tri leten otrok Korkovskega stalno bolna, poleg tega pa jim tudi ni uspelo dobiti ustreznega varstva za otroke vse do letošnjega septembra, se tako njegova žena ni mogla zaposliti. Zaposlila se je šele ta mesec v obratu Lesne v Šoštanju, kjer pa se ji ne obeta posebno visok zaslužek, saj opravlja nekvalificirana dela. »Bolje pa vseeno bo,« pravi Ljube. Doslej so živeli z njegovo plačo, ki znaša okoli 7.500 dinarjev. Za otroka so dobili še 2.000 dinarjev otroških dodatkov.

to pa so bili tudi vsi dohodki družine Ljubeta Korkovskega.

»Zavedam se, da stanovanje, v katerem živimo v Šoštanju, ni primerno za moja dva majhna otroka,« pripoveduje Ljube, »pa vendar se v Vegradu nisem upal prositi za boljše stanovanje, saj bi moral zanj tudi več plačevati. Moji dohodki pa so bili tako skromni, da komaj zmoremo plačevati na-

jemnino tega stanovanja. Prav zaradi tega sem se tudi odločil, da si pridobim kvalifikacijo. Vpisal sem se v šofersko šolo, ki jo obiskujem trikrat na teden. To mi vzame veliko časa, pa vendar bom storil vse, da bom šolo končal, saj bom le tako lahko zagotovil sebi in družini boljše pogoje za življenje. V delovni organizaciji pa za to šolo nisem našel na pravo razumevanje in si šolanje sam plačujem.«

Ljube Korkovski z življenjem, ki ga preživlja s svojo družino, ne more biti zadovoljen, saj njegovi življenjski pogoji ne ustrezajo niti minimalnim standardom. Pa vseeno živi v upanju, da se bo to spremenilo. Prepričan je, da bo bolje, zlasti sedaj, ko se je zaposlila tudi žena in še bolj, ko bo opravil kvalifikacijo za poklicnega šoferja. Sedaj dela kot nekvalificiran delavec v tozdu Vemont Vegrad Velenje.

M. Zakošek

Oskar Fučik

„Pogrešam več družabnosti“

Ko je kot devetnajstleten fant leta 1968 Oskar Fučik prišel v Titovo Velenje, ga je

prijatelj. Kljub mladostni zvedavosti, želji po spremembah, mu ni bilo lahko.

premajhne odločnosti. Tako pa je prišel in kot mnogi pred in za njim tudi ostal.

Oskar Fučik se je rodil 1949 leta v Novem Sadu. Tu je končal osnovno šolo ter preživljal dijaška leta. Kot študent Gorenja je končal šolo za oblikovanje, se kasneje želel vpisati na akademijo za arhitekturo v Beogradu, a nazadnje prišel v Titovo Velenje. Tu se je zaposlil v Gorenju v oddelku za oblikovanje, kjer je še danes.

»Titovo Velenje je bilo takrat, ko sem prišel, precej manjše kot sedaj. In čeprav je bilo za mladino mnogo bolj poskrbljeno, je bil življenjski utrip mesta seveda skromnejši kot v Novem Sadu. Prav to razliko sem najbolj občutil.«

prav gotovo pošteno mučilo domotožje. Bil je daleč od prostrane Vojvodine, od rodnega Novega Sada, staršev in

Vendar odločitev je bila dokončna in pot nazaj bi bila takrat (tako si je najbrž moral misliti) morda le znamenje

To pa vendarle ni bila takšna ovira, da bi si želel drugam. S poroko so odpadli morda še zadnji pomisleki. Sedaj se Oskar počuti že kot pravi domačin. Živi in diha s problemi mesta in okolja v katerem dela, predvsem pa ga ne muči več domotožje. Tu je sedaj njegov novi dom.

»Lepo je Titovo Velenje,« pravi. »Urbanistično prijetno zasnovano, polno zelenja in zadovoljnih ljudi. Le družabnosti ni tiste prave, takšne kot jo poznamo v naših krajih in gostilne so iz dneva v dan slabše. To me najbrž še najbolj moti. Da pravzaprav ni kam pod večer, da nimaš kam s prijatelji. Nekoč je hotel Paka le nekaj pomenil za širšo okolico, danes pa je čisto spremenil svoj namen. In tako večina, ki išče miren, prijeten kotiček ob dobri hrani in glasbi odhaja drugam, v druge občine.«

In kako Oskar Fučik preživlja preostali prosti čas? Predvsem rad lovi ribe, igra nogomet in nadvse rad smuča. Toda šele odkar je v Sloveniji, saj prej ni imel možnosti za to. »V Vojvodini je najvišji hrib, če stopiš na sosedovo tikvo,« je z nasmeškom dejal.

Trenutno pa Oskar živi predvsem v pričakovanju srečnega dogodka, saj se bo njegova družina prav kmalu povečala in tako so tudi druge skrbi in misli bolj odrinjene.

Mi pa nismo se uklonili

(1)

Pot in vrnitev iz Mauthausna

Naj mi bralci teh vrstic oprostijo, da ti dogodki niso napisani v pisateljskem stilu oziroma v stilu nekoga, ki mu pravimo, da je človek od peresa.

Naj povem, da sem dočkal pokojnico kot rudar, navajen krampa in lopate, zelo malo pa peresa. Vse je napisano po spominu, ki pa seveda po 40 letih obledi oziroma se mnogo reči sploh pozabi. Morda v mojem opisovanju dogodkov o življenju v tem taborišču, kakšen datum ni točen. Naj mi moji tovariši, ki so bili z menoj in vse to doživeli, oprostijo.

To je samo majhen prispevek k obujanju spominov na tiste strašne dni, o katerih bi več pisec lahko napisal obsežen roman.

Ne smemo dovoliti, da naše trpljenje, kot tudi trpljenje ostalih tovarišev iz številnih koncentracijskih taborišč zaide v pozabo. Posebno važno je za generacije, ki bodo uživale plodove naše revolucije, da se bodo spomnile, da nam svoboda ni bila podarjena in prinesena na krožniku. Z objavo raznih prispevkov na tiste težke dni ne smemo pozabiti tudi tistih tovarišev, ki niso dočakali svobode in so bili žrtev nenasišnega krematorija ali so padli kot talci oziroma borci.

Vsi takšni prispevki, ki bodo še napisani, naj bodo naši generaciji kot grenak sporin, našim zanamcem pa v opomin.

Franc Pistotnik

8. avgust 1941 smo prebivalci samskega stanovanja v Toplicah pri Zagorju preživeli v negotovosti, kaj bo prinesel naslednji dan.

Že v prvih dneh okupacije so fašisti aretirali in izseljevali napredne Slovence tudi v Zasavju in Zagorski dolini. Najbolj vneti privrženci okupatorja so kmalu pokazali pravo lice. Med temi nemškimi simpatizerji je bilo dosti povratnikov iz Nemčije, ki so se vrnil domov v Jugoslavijo. Kdo so bili, ni bilo težko spoznati, kajti med sabo so govorili samo nemško.

V pogovoru z njimi in ostalimi, katerim so nemške obljube preveč stopile v glavo, je bilo treba biti zato zelo previden. Zaradi njihove privrženosti okupatorju je bilo vedno nevarno, da te na ta ali oni način sprovcirajo in te tako „privedejo“ na črno listo.

V samskem stanovanju v Toplicah pri Zagorju, kjer sem tedaj stanoval, ni bila potrebna tolikšna previdnost. Med nami je bil starejši mož, ki je tudi bival v Nemčiji, toda tega smo poznali, ker je bil tako naiven, da je svoje simpatije do tretjega rajha kazal preveč odkrito. Zato smo vedeli, da se ga moramo izogibati in se ne smemo spuščati z njim v pogovor. Vsi ostali pa smo se med seboj poznali in tega nezaupanja med nami ni bilo.

Kot je bila navada, smo tudi ta dan delali v treh izmenah. Večinoma smo bili sami jamski delavci iz obrata Kotredež. Jaz sem tistega dne delal v drugi izmeni kot signalist na drugem horizontu obrata Kotredež.

Ko sem se vrnil z dela, okrog enajste ure ponoči z ostalimi tovariši iste izmene, sem se napolit k počitku. Se na misel mi ni prišlo, kaj bo prinesel naslednji dan. Po dobrih treh urah spanja nas je prebudilo pokanje 50 met-

rov stran od našega stanovanja. To nas je kljub utrujenosti vrglo pokonci. Posebno za nas mlajše je bilo to prvo močnejše streljanje iz strelnega orožja, katerega smo sploh kdaj slišali.

Streljanje je trajalo približno eno uro, vmes pa so se slišala nemška in slovenska povelja, nato pa je vse utihnilo. Takoj smo vedeli, da so partizani napadli policijsko postajo, ki je bila v prostorih stare jugoslovanske žandarmerije. Vsi smo si na tihem želeli, da so vendarle ubili nekaj zencev. Kakšnega posebnega komentarija po napadu ni bilo. Vsi smo živeli v neki negotovosti, zaposleni vsak s svojimi mislimi, dokler nismo zopet zaspali.

Naslednjega dne, to je 9. avgusta je bila ob 8. uri v stanovanju policija. Tovariši, ki so po vrnitvi iz nočne izmene komaj zaspali, so morali nemudoma vstati. Sledila je temeljita hišna preiskava. Premetali so vsak kos pohištva in postelje. Pri tej preiskavi so pri nekem tovarišu našli v omari prazno „čavro“ od puškega naboja, katero je od nekoga dobil, da si bo dal narediti vžigalnik, zato so njega prvega aretirali.

Pri tem sem pomislil, kaj bi bilo, če bi pri meni našli puškin bajonet, ki sem ga dobil od nekoga vojaka ob kapitulaciji stare jugoslovanske vojske. Na mojo srečo pa sem ga teden pred hišno preiskavo skrival v bližnje grmovje. Ker je moje delo v jami zahtevalo izmenjavo na delovnem mestu, sem moral biti ob pol dveh popoldne že na svojem delovišču.

Pri uvozu svoje druge izmene, takoj pri prvih skupinah prihajajočih rudarjev sem zvedel, da nihče od stanovalcev samskega stanovanja druge izmene ne sme v jambo. Tedaj je tudi mene začelo skrbeti. Kmalu po drugi uri je

zazvonil telefon. Nisem se zmotil, tudi mene so klicali v prizivnico.

Kaj naj sedaj storim, ali naj grem ven in se javim, kot mi je bilo naročeno, ali naj jo po lesnem nadkoku popiham na dan in se skrijem. Ta druga varianta se mi je zdela preveč tvegana. Kaj če imajo tudi stranske izhode iz jame zastražene? S tem bi sebi in ostalim položaj še poslabšal. Slutili pa sem, da se stvar v nobenem primeru ne bo dobro končala. Vzel sem jamsko svetilko in se odpeljal. V glavi mi je rojilo tisoč misli in ugibanj. Ali bo sedaj sledilo zasliševanje?

Ali nas bodo zaprli?

Vse mogoče mi je rojilo po glavi, kajti od sedaj se še noben aretiranec ni vrnil.

Pred poslopjem obrata oziroma pred vhomom v prizivnico je že stala dolga vrsta mojih sotovarišev iz prve in druge izmene. Prvi so bili oblečeni in skopani, drugi v umazanih jamskih oblekah.

Takoj sem se moral postaviti v vrsto k petintridesetim tovarišem, kajti čakali so samo še mene. Bil sem šestintrideseti. Po odvzemu jamskih svetilk smo močno zastraženi krenili v bližnjo osnovno šolo Toplice. Zaprli so nas v prazen razred. V tem razredu sem pred leti sedel kot učenec osnovne šole. Takrat sem vedel, da bom po končanem pouku odšel domov, a kaj bo sledilo, nisem vedel.

Stražili so nas trije policaji. Med sabo se nismo smeli pogovarjati. Dovolili so nam samo, da tisti iz druge izmene, pojemo svoje malice.

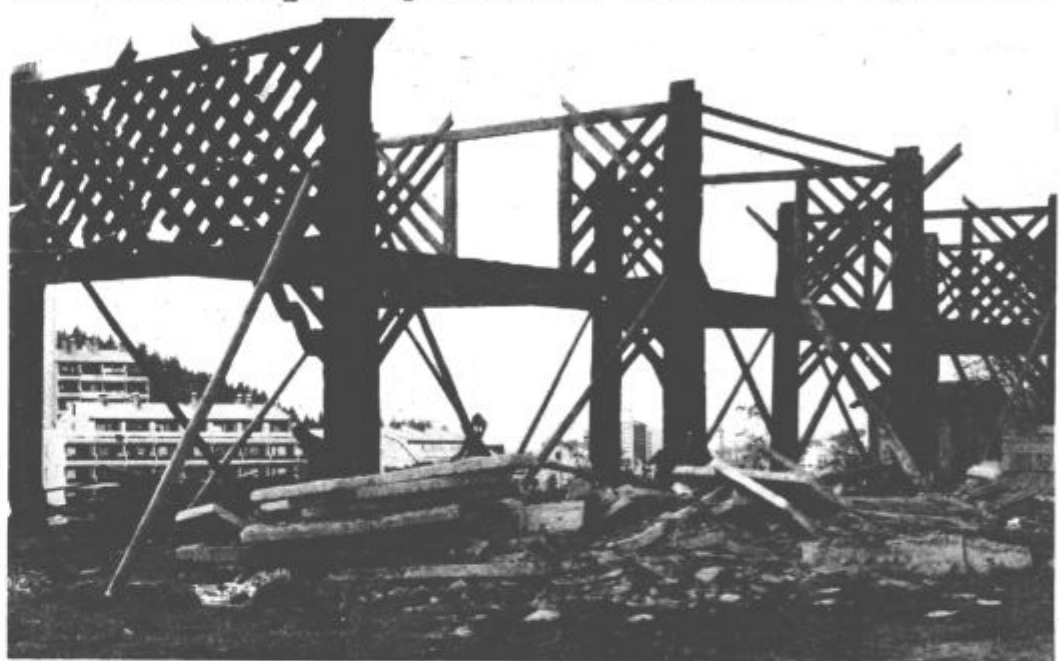
Po približno triurnem zaporu so nas odgnali pred šolo. Tam nas je že čakalo približno dvajset tovarišev, v glavnem nočnih čuvajev, ki niso bili sposobni za jamsko delo ter nekaj tovarišev iz separacije! Te so aretirali že zjutraj. Stlačili so nas v kot med dvema stenama in stopnicami.

Nehote so mi misli ušle nekaj let nazaj, ko smo se kot osnovnošolci podili po teh stopnicah in uganjali razne norčije. Sedaj pa sem videl pred seboj policijo z naperjenimi puškami in brzo-strelkami. Po nekajminutnem čakanju se je postavil pred nas nemški oficir s tolmačem Baherjem. Slednji je bil v stari Jugoslaviji orožnik, ki se je takoj po okupaciji preoblekel v zeleno uniformo.

Prek tolmača je oficir zahteval naj povemo, kdo je bil pri napadu prisoten in kdo je streljal. Zagrozil nam je, da imamo le 10 minut časa, nato, da nas bodo postrelili.

(Se nadaljuje)

Urbanizacija izpodriva kmečko kulturo

Se pred desetimi dnevi je stal na bregu pod gradom Gorica ponosen orjak, lesen kozolec, kakršnega je le malokje najti. Ogromen, lep in osamljen je dočkal svoj konec. Zadnji lastnik, Zavod za urbanizem Velenje, ga je moral umakniti z zazidalnega področja. Ta kozolec pa je v nadzoru spomeniškega varstva, zato ga bodo prestavili v Plešivec k Viktorju Ževartu-

Janu. V treh dneh so kozolec razstavili in elemente odpeljali v Plešivec, kjer ga bodo ponovno sestavili že prihodnjo pomlad. Upamo, da bo dobro služil svojemu novemu gospodarju. Žal pa je tako odšel iz Titovega Velenja še eden pomnik prednikov, domačinov in obdelovalcev zemlje.

Jože Miklavc

Jezikovno razsodišče (46)

Bleščeč prospekt jezikovne malomarnosti

»Pošiljam vam katalog Smučanje 80/81, ki ga je izdala turistična agencija Kvarner Express — Turizem na Reki. Slovensčina je v njem zelo pomanjkljiva.«

Katalog je tiskan na dobrem papirju in prodaja zelo podrobne podatke za vse večje smučarske kraje in prireditve v sezoni 1980/81 (Schladming, Monte Bondone, Piancavallo, Madonna di Campiglio...). Kot pooblaščen agent ali vsaj razdeljevalci tega kataloga so med drugimi navedeni tudi tile slovenski sodopisniki: ALPETOURE (Škofja Loka), MAGISTRA-LJUBLJANSKI TURIST-ZAVOD (Ljubljana), »TTG« — PODJETJE ZA TURIZEM, TRANSPORT IN GOSTINSTVO (Ljubljana), SLAVNIK, TURISTIČNA AGENCIJA (Ljubljana), IZLETNIK, TOZD TURISTIČNA AGENCIJA (Celje), TURIST AGENT — AVTOBUSNI PROMET (Maribor), AVTOPROMET GORICA, TURISTIČNA AGENCIJA (Nova Gorica), SAM — VIATOR (Ljubljana), med podružnicami Kvarner Expressa pa Bled, Portorož in Poreč.

Če že Kvarner Express sam ne zna ali ne more oskrbeti boljšega prevoda v slovenščino, kakor ga je oskrbel, bi

morali vsaj vsi tu našti poslovni partnerji onemogočiti tak zmazek in tako kulturno in poslovno sramoto, kjer se od prve do zadnje strani vrstijo takile stavki: »Če se v programu naredijo bistvene spremembe brez upravičenega razloga, organizator bo kupcu v celoti vrnil znesek sprejetega uplačila, če bi on hotel odstopiti od potovanja pred njegovim pričetkom.« — Organizator bo popotnikom nudil usluge predvidene s programom in se bo pobrigal o pravicah ter interesih popotnika, vključeno z dobrimi poslovnimi navadami v območju panoge turizma — »Močna, s 40 km. pist in smučarskih steza te z lang-lauf stezo omogoča

smučarjem vseh kategorij prijetno smučanje.«

Upamo, da bodo vse te in druge turistične agencije vsaj za prihodnje leto med dobre poslovne navade v območju turizma vpeljal tudi spoštovanje slovenščine in svojega ugleda.

Razsodišče vabi vse, ki jim ni vseeno, kako Slovenci govorimo in pišemo, naj predloge in pobude za boljše jezikovno izražanje pošiljajo na naslov:

Sekcija za slovenščino v javnosti, Jezikovno razsodišče, RK SZDI, Slovenije, 61000 Ljubljana, Komenskega 7. Dober slovenski jezik naj bo naša skupna skrb!

Titovo Velenje: nepravilen znak med Foitovo in Presernovo cesto

MARJAN BREGAR

ILIR SE VRAČA

25. Voda je pomirjujoče šumela. Vriski v daljavi so kdaj pa kdaj oživilni in sledovi kresov so risali po obzorju rdeče vijuge.

Na stezi je Ken uzrl belo postavo...

Anesta!

Ken!

Stopila je tesno k njemu. Zadihana, vroča, dišeča.

Zdrknila sta v travo in mile zvezde so ju prekrile....

Pozno, zelo pozno sta se ločila. Anesta je stekla po stezi, se še enkrat ozrla in se stopila z ozadjem. Kot bela vila je utonila v jutranji polmrak.

Ken je dolgo stal na mestu. Bil je slep in gluha za vse okrog sebe. Ko bi se same gore podirale — Ken bi tega ne opazil v tej srečni minuti. Kako bi torej videl, da se za njegovim hrbtom premikajo veje. Da neznana postava hiti odtod...

Ne, lisica je, srna, morda gozdni škrt Taus! bi dejal Ken tudi, ko bi na lastne oči videl nepoklicano pričjo njune ljubezni; kajti ni mogoče dovoliti, da se ena sama kapljica sreče izgubi, prelije z roba sladke kupe. Stopal je domov počasi in zamaknjeno in pred kovačijo se je še enkrat ozrl nazaj v sij velikega slavja nad Gradiščem, da si za vselej vtisne v spomin to noč...

Ta hip pa ga je silovit udarec podrl na tla.

Krog njega so stali oboroženi mošje. Jutranja zarja se je lovila v njihovo orožje. Ken je zvezan ležal na konjskem hrbtu, oči mu je zalila kri iz rane na tilniku, vrv se je zagrizla v meso in udje so olesneli...

Konj se je premaknil, ujetnik je tiho zastokal in karavana je krenila vzdolž reke, nazaj h Gradišču.

Rojeval se je siv, utrujen dan.

Rudnik lignita Velenje

n. sol. o., Velenje

SOZD REK VELENJE

**RUDNIK LIGNITA VELENJE n. sol. o.
TITOVO VELENJE**

**OB PRAZNOVANJU DNEVA REPUBLIKE — 29. NOVEMBRU
VELENJSKI RUDARJI ISKRENO ČESTITAMO VSEM
DELOVNIM LJUDEM IN OBČANOM!**

TOZD Jama Preloge

TOZD Jama Škale

TOZD Priprave

TOZD Jama Pesje

TOZD Mehanizacija

TOZD Transport

TOZD Klasirnice

TOZD Jamske
granje

TOZD Gradbena
dejavnost

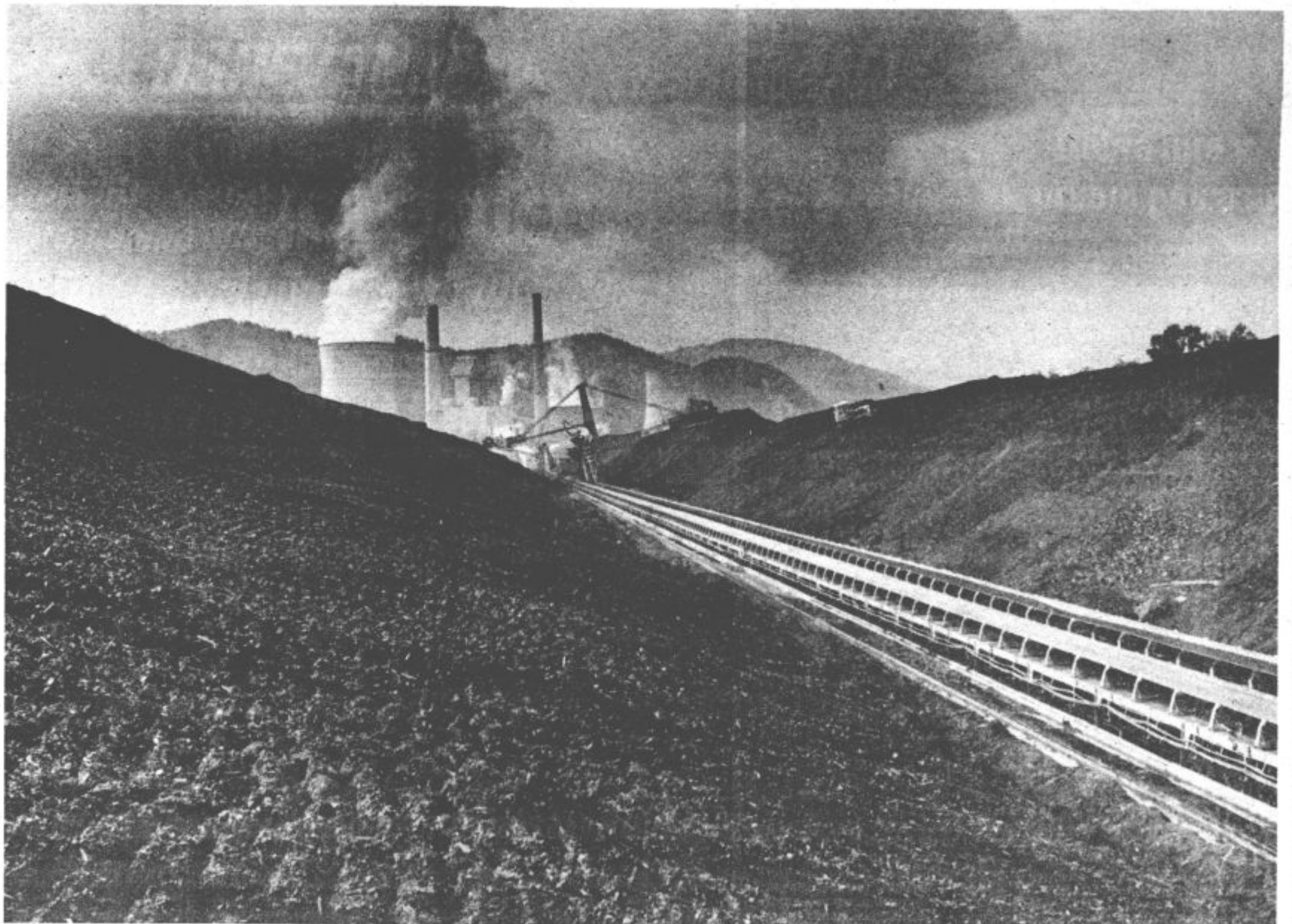
TOZD Mizarska
dejavnost

TOZD Zunanja
dejavnost

Delovna skupnost
Zračenje

Delovna skupnost
Kopalnica

Delovna skupnost
skupnih služb

Moji stavki o domovini

Spoštovani tovariš urednik!

Učenci 1. b razreda že nestrpno pričakujemo, da bomo sprejeti v veliko družino Titovih pionirjev pred rojstnim dnevom naše Republike. Veliko že vemo o naši domovini. Napisali smo ti nekaj stavkov o domovini.

Moji stavki o domovini

Moja domovina je pošena in dobra. Je lepa in bogata. Vsak mora ljubiti svojo domovino. Titova Jugoslavija je najlepša.

Romana Pritržnik, 1. b

Domovino smo si osvobodili sami. Če domovine ne bi bilo, tudi nas tu ne bi bilo. Domovine nobenemu ne damo.

Brigita Kropušek, 1. b

Ponosen sem, da imam topel dom.

Matej Gutman, 1. b

Lepa je ta naša domovina. Titova je in naša. Domovino moramo braniti. Kar je naše, to moramo braniti in ljubiti.

David Oblak, 1. b

Domovina je moj topel dom.

Bojana Kazija, 1. b

Naša domovina Jugoslavija je lepa. Radi jo obiskujemo tudi tujci.

Sandra Pintarič, 1. b
osnovna šola Veljko Vlahovič
Titovo Velenje

Kaj je domovina?

- Zavetje, življenje, svoboda, sonce, mir, prijateljstvo, veselje, bogastvo, toplina, sreča
- Dežela v kateri ni vojne in nas nihče ne preganja
- Kraj, kjer ni sledov sovraštva
- Dom, v katerem prebivam
- Vse, kar imam
- Ulica, v kateri se sprehajam
- Težko pričakovano bogastvo
- Kos zemlje, kjer smo srečni, svobodni in varni
- Srce, ki bo bilo za nas vse življenje
- Travniki in gozdovi
- Dom, v katerem živimo mi Jugoslovani kot bratje in sestre
- Svobodno življenje in učenje
- Dom naših herojev
- Titova država
- Šest republik, združenih v eno družino
- Najdražje na svetu
- Samoupravnost ljudi, ki si sami kujejo svojo prihodnost
- Dežela svobodnih ljudi, ki jim nihče ne ukaže, ki se lahko pogovarjajo v svojem jeziku
- Bogastvo, za katerega so dali svoje življenje mnogi ljudje

Učenci 5. c razreda
osnovne šole Veljko Vlahovič
Titovo Velenje

Pripovedovali so mi

Stara mama mi rada pripoveduje o vojnih dneh. Nekega dne mi je pripovedovala takole:

»Bilo je okoli leta 1942. Pri nas so imeli partizani skrit radio. Vsak večer so se v kleti skrivali po trije partizani, ki so tudi poslušali radio.

Nekega dne, kmalu za tem, ko so prišli partizani, so za njimi prišli sovražniki. Iskali so partizane. Sestro so vprašali, če kaj vidimo partizane. Toda sestra jim je zabrusila: »Kaj pa naj delajo partizani pri nas?« Vendar so jih Nemci vseeno iskali. Šli so tudi v klet. Ko so iskali pod stopnicami, nas je vse stisnilo pri srcu. Vendar tudi sedaj niso našli nič. Potem so šli na skedenj. Čez nekaj časa so se jezni vrnili v kuhinjo. Takrat pa neki Nemec zagleda mamin plašč. Že je stegnil roko, da bi ga odnesel, ko se je pogumno spet izkazala sestra. Rekla mu je: »To pa ni partizan. To je samo mamin plašč.« Nemec plašča niti pogledal ni več. Ko so odšli, smo si vsi oddahnili.

Da Boštjan, tako je bilo,« je zaključila svojo pripoved.

Boštjan Pokorny, 5. b
celodnevna osnovna šola Veljko Vlahovič
Titovo Velenje

Ljubljanska banka

Temeljna banka Velenje

**LJUBLJANSKA
BANKA**

**Temeljna banka
Velenje**

Ob rojstnem dnevnu republike —
29. novembru,
iskreno čestitamo vsem
delovnim in občanom
Velenja in Mozirja!

INDUSTRIJA USNJA VRHNIKA

TOZD TOVARNA USNJA
ŠOŠTANJ USTANOVljena LETA 1788

Vsem delovnim ljudem
in občanom
čestitamo
za praznik republike —
29. november!

KINO TITOVO VELENJE

Vsem delovnim ljudem in obiskovalcem kina Titovo Velenje, Šoštanj in Smartno ob Paki iskreno čestitamo ob 29. novembru — prazniku republike!

REK PLASTIKA VELENJE
TITOVO VELENJE

Ob rojstnem dnevnu republike
iskreno čestitamo
vsem delovnim ljudem!

s svojimi tozdi
TOZD GOSTINSTVO, Rudarska 1
TOZD Turizem in rekreacija
TOZD Ekonomska propaganda
DSSS

čestita ob prazniku republike — 29. novembru!

Šaleška 3

mladinska knjiga

TOZD Knjigarne
in papirnice

KNJIGARNA TITOVO VELENJE

Delovnim ljudem in občanom Titovega Velenja čestitamo za praznik republike — 29. november!

PROJEKTIVNI BIRO
VELENJE

Ob prazniku republike — 29. novembru
iskreno čestitamo
vsem delovnim ljudem
in občanom Velenja!

SAVINJSKO—ŠALEŠKA
GOSPODARSKA ZBORNICA
VELENJE

čestita vsem delovnim ljudem
in občanom
občin Velenje in Mozirje
ob dnevnu republike — 29. november!

TOZD ZA PTT PROMET
TITOVO VELENJE

Temeljna organizacija
združenega dela za PTT promet
Titovo Velenje čestita vsem
prebivalcem občin Velenje
in Mozirje ob prazniku republike!

LESNA INDUSTRIJA

gorenje glin

nazarje

Lesna industrija Gorenje
Glin Nazarje

čestita
vsem delovnim ljudem
in občanom občin Mozirje
in Velenje ob 29. novembru —
prazniku republike in jim
želi tudi v prihodnje
veliko novih delovnih zmag
in pridobitev!

Podjetje za hidrogradnje,
gradnjo prometnih objektov
in hortikulturo,
p. o. Velenje

OB PRIZADEVANJU ZA ČIM BOLJŠIMI DELOVNIMI
USPEHI DELAVCI HPH VELENJE ČESTITAJO SVOJIM
POSLOVNIM SODELAVCEM, DELAVCEM DELOVNIH
ORGANIZACIJ IN OBČANOM OBČINE
VELENJE OB 29. NOVEMBRU, PRAZNIKU REPU-
BLIKE!

Čestitkam delovnim ljudem in občanom
občin Velenje in Mozirje ter vsem delovnim
ljudem in občanom širom po domovini za
dan republike — 29. november se pridružuje
Center za informiranje, propagando in za-
ložništvo Velenje

z uredništvu
tednika Naš čas in
Radia Titovo Velenje!

gorenje gorenje gorenje gorenje gorenje gorenje

V sedemindvajsetih letih 28,5 milijona izdelkov iz tovarn Gorenje

Titovo Velenje in Gorenje sta rasla samostojno, pa vendar skupno, hitro in smiselno. Vseskozi sta odprtih rok sprejemala vse, ki so bili pripravljeni sodelovati. Zato ni čudno, da sta mesto in nekdanja obrtna delavnica zrasla v sodobna velikana z izjemnimi pogoji za življenje in ustvarjanje. V 43 temeljnih organizacijah združenega dela, ki tvorijo 13 delovnih organizacij v sozdu Gorenje, združuje delo in sredstva 16.577 delavcev. V lanski sezoni so ustvarili 26,9 milijard dinarjev celotnega prihodka.

Možnosti 11 proizvodnih delovnih organizacij: Gorenje — Tovarna gospodinjske opreme Titovo Velenje, Gorenje — Fecro Slovenjgradec, Gorenje — Muta, Gorenje — Metalplast Ruše, Gorenje — Elrad Gornja Radgona, Gorenje — Varstroj Lendava, Gorenje — Mural Mursko Središče, Gorenje — FTU Sombor, Gorenje — Petar Drapšin Kikinda, Gorenje — Glin Nazarje in Gorenje — Tiki Ljubljana, se dopolnjujejo v 5 programsko-proizvodnih celotah, ki predstavljajo diverzificirano

proizvodno celoto. Te celote so aparati in oprema za široko potrošnjo, profesionalna elektronika in računalniki, zelena tehnika, gradbeni elementi in instalacije ter materiali, elementi, polizdelki in agregati za potrebe industrije.

V okviru Gorenja deluje tudi posebna delovna organizacija za domačo in zunanjo trgovino. Trgovska organizacija za domačo trgovino ima 15 predstavništev, 33 prodajaln in 79 servisnih središč in izpostav. Z zunanjo trgovino se ukvarja 5 predstavništev, 8 zunanjetrgovinskih podjetij, 5 servisnih središč in 400 pogodbenih servisnih delavnic, ki skupno ustvarijo 124 milijonov dolarjev izvoza. V skladu s sodobnimi koncepti osvajanja svetovnega tržišča je pred tremi leti pričelo z delom 5 industrijskih podjetij Gorenja na zunanjem tržišču.

Gorenje je danes v samem vrhu jugoslovanskih elektroindustrijskih organizacij združenega dela. Je najpomembnejši proizvajalec aparatov in opreme za široko potrošnjo. Izredno visok je njegov delež v

proizvodnji in prodaji opreme za gospodinjstva, pri barvnih televizorjih, antenah in glasbenih hi-fi napravah. V preteklem letu se je Gorenje pričelo preusmerjati na področja profesionalne elektronike (računalniki in medicinska elektronika), robotike in procesnega upravljanja.

V 27 letih obstoja je Gorenje proizvedlo 28,5 milijonov izdelkov. Dokaz kakovosti je 20,2 milijona izdelkov prodanih na domačem trgu in 8,3 milijona izdelkov, ki so jih prodali na vseh pet kontinentov. Pri tem imajo prednost države s konvertibilno valuto.

V svojih izvoznih prizadevanjih je Gorenje v lanskem letu izvozilo za 37 milijonov dolarjev več kot je uvozilo. Tako uspešen razvoj si Gorenje zagotavlja z nenehnim posodabljanjem tehnologije, z zelo razvito marketing dejavnostjo in s stalno krepitvijo raziskovalne dejavnosti, ki je prav tako oblikovana kot samostojna delovna organizacija.

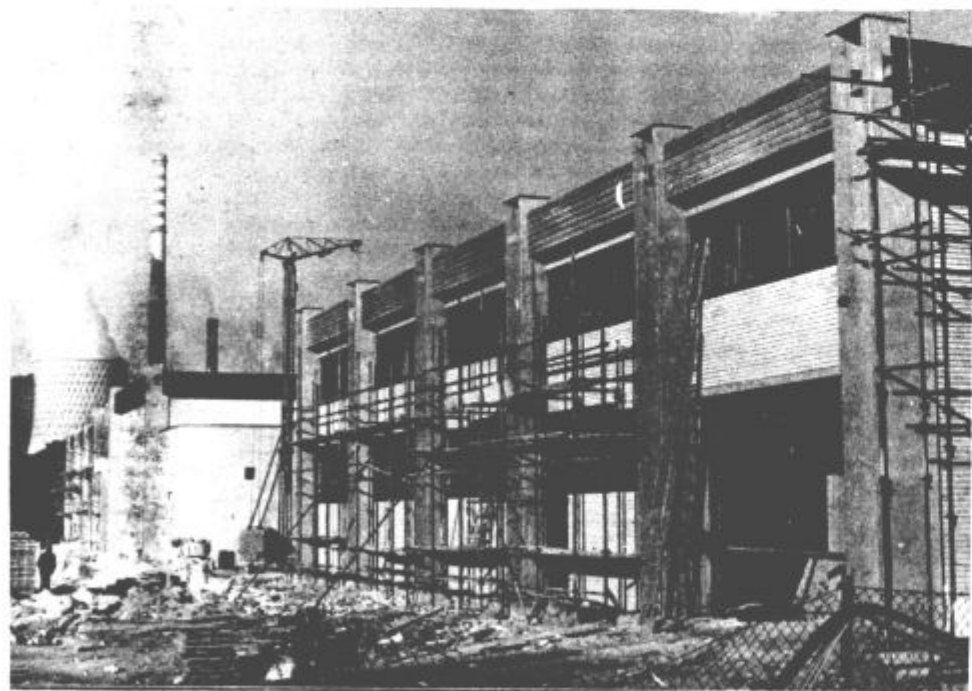
Ob rojstnem dnevu republike — 29. novembru čestitamo vsem delovnim ljudem in občanom širom po Jugoslaviji

gorenje gorenje gorenje gorenje gorenje gorenje

GRADIS TOZD GRADBENA ENOTA CELJE

GRADIS projektira in izvaja vse vrste industrijskih, energetskih in druge objekte doma in v tujini

Delavci Gradisa čestitajo delovnim ljudem in občanom za praznik republike – 29. november!

NAŠI GLAVNI CILJI SO:

1. Usklajena kvalitetnejša in cenena oskrba, vzdrževanje in upravljanje družbenih stanovanj in poslovnih objektov;
2. usklajeno programiranje razvoja in gradnje komunalnih objektov in naprav;
3. večje izkoriščanje izkušenj in vzdrževanja in upravljanja pri snovanju in novogradnji komunalnih objektov in naprav ter družbenih stanovanj in poslovnih prostorov;
4. usklajena in organizirana ponudba komunalne in stanovanjske oskrbe v svobodni menjavi dela ter enoten sistem obračuna komunalne oskrbe, stannarin in najemnin;
5. večja, bolj usklajena in organizirana skrb za postopno izenačevanje komunalnega in stanovanjskega standarda uporabnikov;
6. boljše in učinkovitejše izkoriščanje kadrovskih, organizacijskih, tehničnih in ekono-

vekos

Delovna organizacija
za komunalno in stanovanjsko oskrbo
Vekos n. sub. o. Velenje, Koroška 37b

TOZD komunalna oskrba
n. sub. o. 63000 Velenje
Koroška 37b
telefon: (063) 850630

TOZD toplotna oskrba
n. sub. o. 63000 Velenje
Koroška 3a
telefon: (063) 850462, 851411
telegram: Vekos Velenje

TOZD stanovanjska oskrba
n. sub. o. 63000 Velenje
Šaleška 19a
telefon: (063) 851010

DS skupnih služb
63000 Velenje
Koroška 37b
telefon: (063) 850630
telegram: Vekos Velenje

nomskih zmogljivosti temeljnih organizacij;

7. zagotavljanje uspešnejšega in racionalnejšega poslovanja temeljnih organizacij in delovne organizacije v celoti;

8. usklajeno in dolgoročno zagotavljanje pogojev za izboljšanje položaja delavcev v komunalnem in stanovanjskem gospodarstvu od specifičnosti, zahtevnosti in rezultatov dela;

9. oblikovanje takšne organizacije dela, ki bo omogočala smotrnejše in gospodarnejše poslovanje ter nadaljnje razvijanje samoupravnih socialističnih odnosov v delovni organizaciji in samoupravnih interesnih skupnostih;

10. razvijanje solidarnosti in vzajemnosti delavcev, ki združujejo delo v temeljnih organizacijah in delovni skupnosti.

**VSEM DELOVNIM LJUDEM IN OBČANOM,
POSEBEJ PA NAŠIM UPORABNIKOM ČESTITAMO
ZA 29. NOVEMBER – PRAZNIK NAŠE REPUBLIKE!**

Delavci VEPLASA se pridružujejo čestitkam za dan republike!

10 let uspešnega dela

VELEBLAGOVNICA TITOVO VELENJE

Kolektiv tozda VELEBLAGOVNICA NAMA TITOVO VELENJE čestita vsem delovnim ljudem in občanom občine Velenje za 29. november – praznik republike!

GOZDNO GOSPODARSTVO NAZARJE

**GOZDNO GOSPODARSTVO
NAZARJE**

TOZD GOZDARSTVO
JELKA ŠOŠTANJ
TOZD TRANSPORT IN
GRADNJE NAZARJE
TOZD GOZDARSTVO
GORNJI GRAD

TOZD GOZDARSTVO LUČE
TOK GOZDARSTVO
ŠOŠTANJ
DELOVNA SKUPNOST
SKUPNIH SLUŽB

**Ob prazniku republike – 29. novembru
iskreno čestitamo delovnim ljudem
in občanom občini MOZIRJE in VELENJE!**

REK Elektrostrojna oprema

1. sol. o., Preloge, p. Velenje

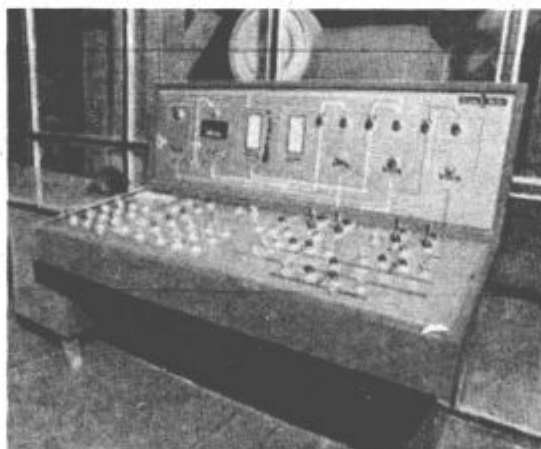
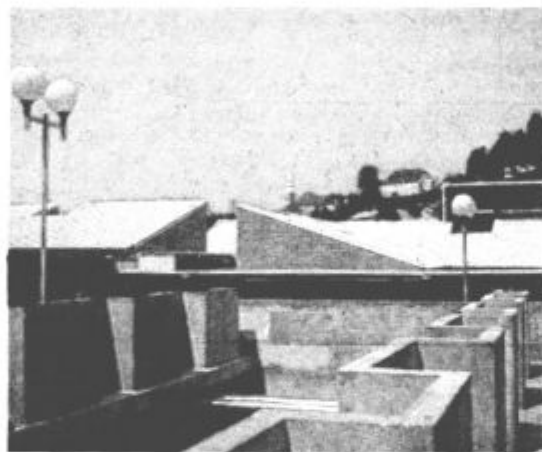
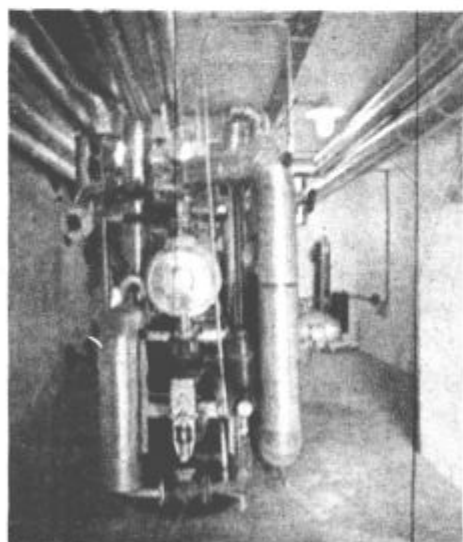

SOZD Rudarsko
elektroenergetski
kombinat Velenje
DO ESO
Elektrostrojna oprema
n. sol. o., Preloge
p. Velenje
63320 Velenje

REK

Elektrostrojna oprema

n. sol. o., Preloge, TITOVO VELENJE

TOZD Strojni obrati

TOZD Elektro obrati

TOZD Vodovodno toplovodni obrati

TODZ Krovsko-ključavničarski obrati

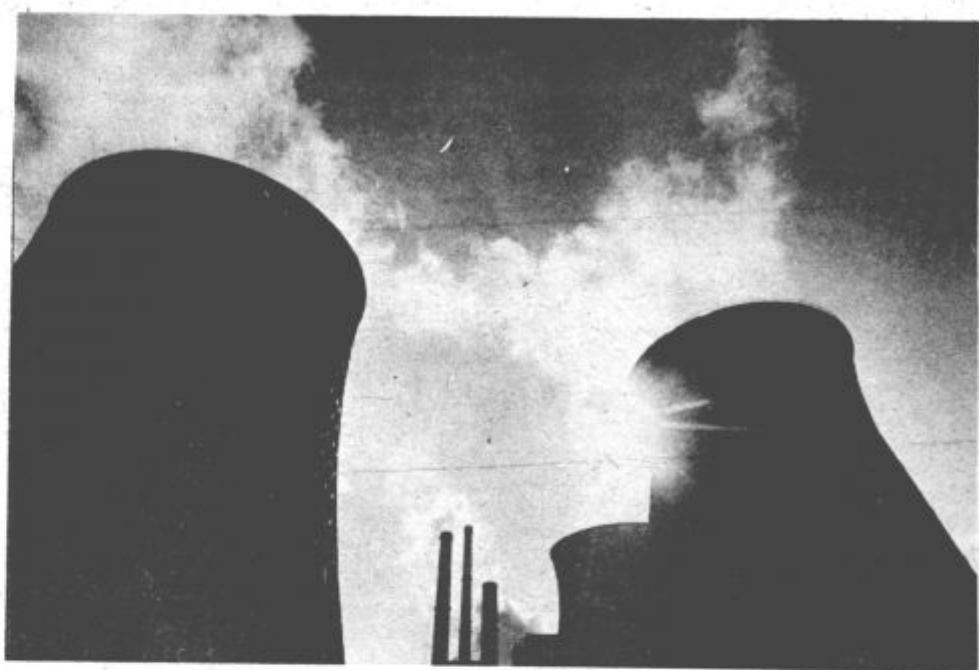
Delovna skupnost skupnih služb

**VSEM DELOVNIM LJUDEM IN OBČANOM OBČINE VELENJE,
POSEBEJ PA ŠE POSLOVNIM PARTNERJEM IN ČLANOM DELOVNIH
KOLEKTIVOV SOZDA REK VELENJE,
ČESTITAMO OB PRAZNIKU REPUBLIKE — 29. NOVEMBRU!**

vegrad

TOZD GRADNJA VELENJE, TITOVO VELENJE • TOZD GRADNJA LJUBLJANA • TOZD GRADNJA BEOGRAD • TOZD GRADBENIK LJUBNO OB SAVINJI • TOZD VEMONT TITOVO VELENJE • TOZD ZAKLJUČNA DELA TITOVO VELENJE • TOZD KERAMIČARSTVO ŠOŠTANJ • TOZD MEHANIZACIJA TITOVO VELENJE • TOZD S. P. PROJEKTIVNI BIRO TITOVO VELENJE • DELOVNA SKUPNOST SKUPNIH SLUŽB • INŽENIRING

**Vsem delovnim ljudem in poslovnim partnerjem
čestitamo za praznik republike — 29. november!**

**V jubilejnem letu, ko slavimo
25-letnico ustanovitve in delovanja
delovne organizacije
delavci**

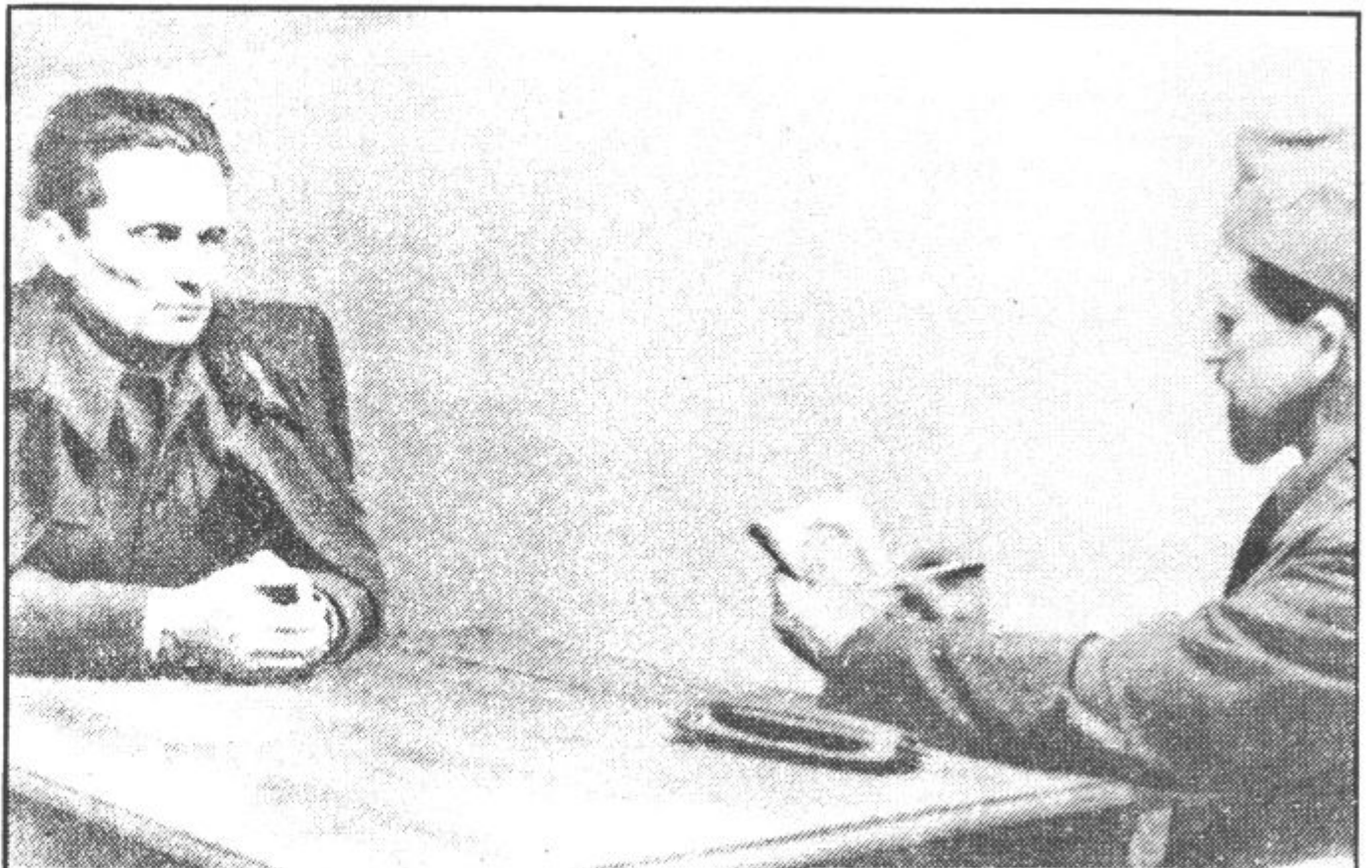
TERMoeLEKTRARN ŠOŠTANJ
iskreno čestitamo
vsem delovnim ljudem in občanom
občine Velenje ter vsem delavcem
sozda REK Velenje
za dan republike — 29. november!

„Zavedal sem se dragocenosti teh trenutkov!“

Ko danes, po tolikih letih obujam spomine na srečanje z legendarno osebo in osebnostjo tovariša Tita in njegov človeški lik, mi je toplo pri srcu, ker mi je usoda naklonila nenavadno vlogo, da sem imel srečo, da sva si ure in ure zrla v oči, da sem odkrival njegovo živo fiziognomijo, njegov živi izraz, študiral psiho njegove pojave, ki je tako svojstvena, tako nenavadna in bogata, hkrati pa tudi v sodobnem svetu tako edinstvena, v prvi vrsti odgovornih ljudi, ki stoje na čelu narodov in držav.

Bil je pomemben trenutek, ne samo zanj, za nas vse, za vso novo Jugoslavijo. Ta obraz mi ostaja še vedno globoko v spominu in mi za vedno priča o veličini tega edinstvenega moža. Čeprav sem ves čas skiciral govornike, v tem tre-

nutku me je prevzelo le strmenje. Vesel sem bil, da sem se tako nepričakovano znašel pred to živo zgodovinsko podobo. Božidar Jakac na II. zasedanju AVNOJ, ko so predlagali Tita za maršala Jugoslavije

Tito govori na II. zasedanju AVNOJ, 29. XI. 1943

Leto 1943

Včeraj smo se peljali z vozovi prek temnovijoličastih sivih gor. Čudovit pogled se je odprl na dolino Une. Lilo je. Ko smo prišli do nje, je bila Una močno narasla in je preplavila tudi most in cesto. Kljub temu smo se prepeljali na vožeh, nekaj pa jih je kar nevarno prebrodilo. Sicer pa je bila pokrajina zelo svojstvena in divja. Naša pot je šla navkreber in prišli smo v dežju v Trubar, kjer smo se naložili na kamione. Dež je lil kot iz škafe. Pokrili smo se s šotorskimi plahkami, pa ni prav nič pomagalo pri tem divjem dežju in divji vožnji. Pa še četniki so streljali na nas. Pošteno premočeni in premraženi smo pridrveli končno v osvobojeno starodavno bosansko mesto Livno. Ustavili smo se pred velikim poslopjem, kjer je bilo toplo in razsvetljeno in so nas pogostili s toplim čajem, žganjem in jabolkami.

Nisem vzdržal in sem šel s tovarišem Fajfarjem v mesto. Mesto je čudovito, kot gnezdo ob navpični skalni steni z votlino. Beležil sem, kar sem mogel s skicirko, pa tudi s tušem in kredo sem risal življenje v čaršiji. Celo akvarel sem naredil. Srečen sem bil ob tem delu. Čeprav me je prehlad še mučil, nisem odnehal vse do večera 27. novembra, ko so mi sporočili, da se pred našo delegacijo odpeljem v Jajce-zaradi portretiranja komandanta Tita.

Že naslednje jutro smo zvedeli za veliko nesrečo. Pri vkrcavanju je bil bombardiran avion, ubit mladi Lola Ribar in še nekaj drugih. S tem avtom bi se moral jaz odpeljati v Jajce. Bil je čuden dan čakanja. Misleč, da zaradi

nesreče ne bo nič z mojo potjo, sem zvečer legel spat, toda že me je nekdo prišel klicat. Sedel sem v avto z dvema višjima častnikoma in podpolkovnikom Velebitom, ki mi je med vožnjo pripovedoval o težki nesreči.

Mrzel veter je gosti sneg kar vodoravno nosil skozi svetlobo žarometov in kaj kmalu smo zgubili spred oči pred nami vozeči kamion partizanskega spremstva. Ko smo bili na planini, smo kar trikrat krpali gume. Od vseh neprijetnosti je snežni vihar

pomenil samo veliko srečo, saj zaradi njega četniki, ki so bili ravno na tem terenu, niso zapustili svojih toplih skrivališč.

Ob štirih zjutraj smo vendar dospeli v starodavno Jajce. Po dolgem iskanju sva se s tovarišem Velebitom naposled znašla v veliki, pošastno prazni dvorani neke šole, ki je imela na sredi samo dve veliki postelji. Legel sem in kot ubit zaspal. Že čez dobro uro pa so me zbudili in kake pol ure sva premražena in neprespansko brodila po blatu in snegu iz mesta ob reki do neke tovarne, ki je obratovala. Težko sem nosil svojo pretežno prtljago in se naposled znašel pred vhodom v ograjeno tovarno.

V slabotni luči sem zagledal gručo oficirjev in drugih ljudi. Samo nekatere obraze sem za silo razločil in spoznal. Približal se je nekdo, ki so ga obkrožali oficirji in mi nisem mogel razločiti obraza. Samo zazdelo se mi je: kaj če ni Tito? Predstavili so mi ga v temi in segla sva si v roke. Tako nepričakovano naglo, utrujen in neprebran, sem nenadoma stal pred njim, ki je simbol

našega boja, ki ga obžarja tolikšno junaštvo in ki ga oprevata partizanska in narodna pešem. Segel sem mu v roko, ne da bi razločil njegov obraz; samo slutil sem ga. Šele malo kasneje, v topli, razsvetljeni sobi, sem prvič ugledal osvetljeno pojavo tovariša Tita. Presenetil me je njegov obraz, ki je bil čisto drugačen kot čudna stara fotografija, ki so jo bili razmnožili, in bil sem veselo presenečen. Imel je blede, svetle in resne, vendar toplo izrazit obraz. Ves čas razgovorov sem ga opazoval in silno me je mikalo, da bi takoj zabeležil prve močne vtise, pa si kar nisem upal. Neko nenavadno globoko spoštovanje je bilo v meni. Moška odločnost, ostrina in mrkrost se je menjavala z umetniško sanjavi izrazom

veselje je bil z nami tudi Tito. Ta dan sem ga skiciral pri delu in čakal na boljši papir, ki mi ga je bil obljubil Moša Pijade. Ko pa nisem dobil pravega, sem se zadovoljil z malim, ki mi ga je dal na Otočcu tovariš Apih. Začel sem na sam dan zasedanja. Jasno, da ni bilo mnogo časa. Vmes je reševal pošto in nujne posle, v odmorih pa se je poigraval s svojim lepim velikim neškim psom Tigrom in iz male pipice kadil cigareto.

Vlažen in mrzel veter je vlekel skozi pobeljeni bunker, mali tunel v živi skali. Popravil si je jugoslovanski oficirski plašč, še bolj blede je postal njegov obraz, zastrto je zrl vame in mislil bogve kaj. Sem pa tja sva izmenjavala stavke. Hitel sem risati, čas je bil dragocen, dvojno dragocen

noj med delom, a tu sem doživljal nekaj docela nenavadnega, izrednega, in v kakšnih pogojih in okolju. Vedno več sem odkrival v tem izrednem obrazu in samo to sem si želel, da bi imel kdaj možnost, da z boljšim materialom, kot sem ga imel tu, naredim njegovo novo, popolnejšo podobo.

Naša slovenska delegacija je imela prostor spredaj, levo od pročelja in tovariša Tita.

Moj prostor pa je bil v drugi vrsti, prav blizu Tita, tako da sem ga lahko dobro videl in opazoval.

Na odru je partizanski zbor zapel Hej Slovani. Stojte smo prepevali in vsa dvorana je grmela od stare budnice. Nato

Jajce, 1. XII. 1943

Avnojci, 13. XI. 1943

in nasmeškom, ki je dal slutiti toplo človečnost.

Ko se je začelo zoriti, smo vsi skupaj odšli v bližnji tovarniški bunker v visoki, strmi, rdeči skalni steni. Izvedel sem, da so Nemci tri dni zapovrstjo bombardirali Jajce in da tovariš Tito, čeprav je bilo določeno, da ga že prej rišem — ni dovolil, da pridem, dokler ni bilo pričakovati večje varnosti. Taka nenavadna obzirnost in pozornost v vojnih časih gotovo ni prav nič običajna.

Prvi dan v Jajcu sem bil v svoje presenečenje na kosilu v neki privatni hiši. Na mojo

človeku, skozi katerega so vodile niti nenavadnega boja, kot ga še ni poznala zgodovina. Pred tem silnim človekom, ki predstavlja ves naš upor in nečloveški napor, vso našo edinstveno borbo — on sam je sedel pred menoj in zrla sva si v oči kot spovednika. Nenavadno globoko občutje me je spreletelo. Tu, v notranjosti ogromne skalne gmote, je srce tega boja, sem so uprte oči in ušesa borcev za svobodo, oči vsega sveta, prijaznega in tudi sovražnega. Zavedal sem se dragocenosti teh trenutkov. Kakšna pestra vrsta obrazov se je bila že zvrstila pred me-

je predsednik Ribar odprl zasedanje.

Ves drugi dan, do desetih zvečer, sem risal Tita in končal. Oziroma moral končati zaradi vračanja in ker so Nemci začeli ofenzivo. Podpisal je risbo. Koliko je še ostalo neizrečenega!

To dragoceno podobo sem potem do konca vojne vedno nosil v torbi in je nisem nikdar zakamufiral v bunkerje kot drugi material.

Iz spominov Božidarja Jakca na II. zasedanje AVNOJ in srečanja s Titom